

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

15. ČÍSLO / XXIV. ROČNÍK

12 Kč • 0,60 €

17. DUBNA 2016

Z obsahu:

Milosrdenství zahazuje hřích

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 30. března 2016
- strana 2 -

Bohem povolání

Co rozumíme povoláním?
Proč je tajemství?
A proč potřebuje církevní
přezkoušení?
- strana 4 -

„Společně jsme silní!“

Svatý bratr Konrád
z Parzhamu a Anna
Reitingerová -
modlitební smlouva je
vzájemně spojila
- strana 6 -

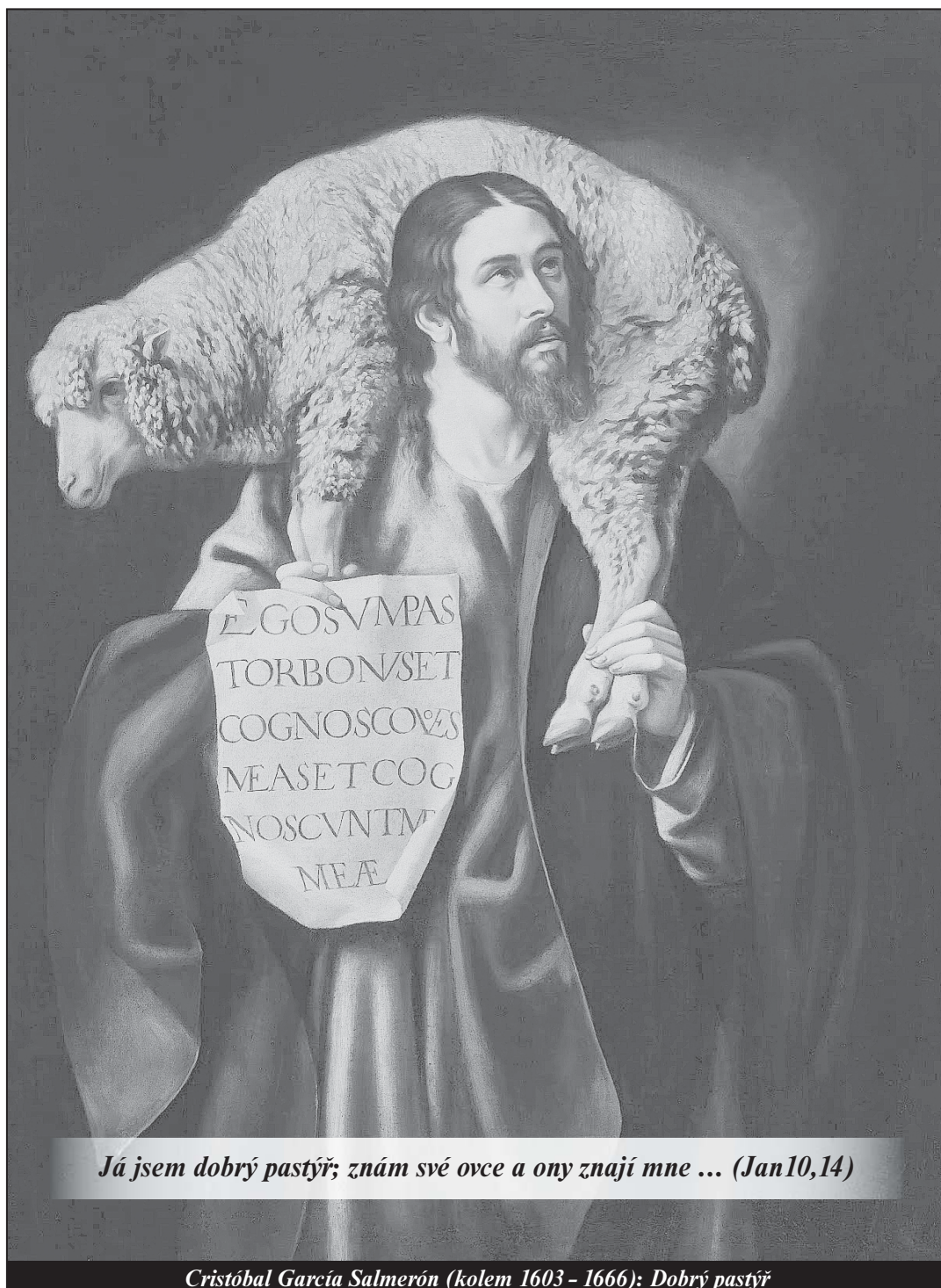
Boží projekt

Zmrtvýchvstalý Ježíš
je a bude s námi
přítomný v Nejsvětější
svátosti „po všechny dny,
až do konce světa“
(Mt 28,20)
- strana 8 -

Milosrdenství - proč vlastně?

P. Jérôme Bucker FSSP
- strana 12 -

Suma o darech
svatého Josefa (22)
Isidoro Isolani OP
- strana 13 -

Cristóbal García Salmerón (kolem 1603 - 1666): Dobrý pastýř

Milosrdenství zahltuje hřích

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
30. března 2016 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Zakončíme dnes katechezi o milosrdenství ve Starém zákoně, a to meditací nad 51. žalmem, zvaným *Miserere*. Jde o kajicnou modlitbu. Prosbě o odpuštění předchází vyznání viny a kající se potom nechává očistit Pánovou láskou a stává se novým stvořením, schopným poslušnosti a majícím ducha vytrvalosti a upřímné chvály.

„Titul“, který starobylá židovská tradice dala tomuto žalmu, odkazuje ke králi Davidovi a jeho hříchu s Betsabou, manželkou Chetity Uriáše. Epizoda je známá.

Král David, povoláný Bohem pást svůj lid a vést jej cestami poslušnosti božskému Zákonu, zradí vlastní poslání a po spáchání skutku cizoložství dá zabít jejího manžela. Prorok Nátan mu odhalí jeho vinu a pomůže mu ji uznat. To je moment smíření s Bohem ve vyznání vlastního hříchu. A tady byl David pokorný, byl veliký.

Kdo se modlí tento žalm, je vybízen osvojit si totéž kající citění a důvěru v Boha, které měl David, když prohlédl. Přestože byl králem, ponížil se. Nebál se vyznat svoji vinu a ukázat vlastní ubohost Pánu, byl si však pevně jist jeho milosrden-

stvím; a nebyla to nějaká drobná lež, které se dopustil, nýbrž cizoložství a vražda! Žalm začíná touto prosbou o odpuštění: „Smiluj se nade mnou, Bože, pro své milosrdenství, pro své velké slitování zahlad mou nepravost, úplně ze mě smyj mou vinu a očišť mě od mého hříchu.“ (vv. 3–4)

Prosba se obrací k milosrdnému Bohu, aby se smiloval, pohnut láskou, velkou jako láska otce či matky, to znamená, aby prokázal milost a projevil svoji přízeň laskavostí a porozuměním. Je to upřímná výzva k Bohu, Jedinému, kdo může osvobodit od hříchu. Užívá velmi plastických obrazů: zahlad, smyj, očišť. V této modlitbě se ukazuje pravá potřeba člověka: jediná věc, kterou v životě opravdu potřebujeme, je odpuštění, abychom byli osvobozeni od zla a jeho smrtelných důsledků. V životě bohužel častokrát zakoušíme tyto situace a především

Pokračování na str. 5

Oslavou Ježíše, Dobrého Pastýře, končíme Týden modliteb za duchovní povolání. Děkujeme Bohu, že si stále volá do své svaté služby a k zasvěcení se Jemu stále další a další lidi. Bez obětavé služby a příkladu pevné víry Bohu zasvěcených osob bychom se ve svém duchovním životě neobešli. Víme však, že někteří z těch, kdo zaslechli Boží hlas, mají stále pochybnosti o svém konkrétním povolání, anebo si to někdy třeba ani neuvědomují, že si Boží zavolání vyložili chybně, či zapomněli usilovat o dary – přirozené i nadpřirozené, které k duchovnímu povolání nezbytně potřebují. Žel, některé konce těchto omylů či nedostatků bývají velmi smutné. Je třeba pečlivě rozlišovat, a to ve shodě s Boží vůlí, která je zastoupena ve zkoumání povolání církvi. (str. 4–5) Známe sice z dějin omyly v rozpoznání povolání i ze strany církve, ale zároveň víme, že bylo-li povolání skutečně od Boha, svoji cestu si nakonec vždycky našlo... Modleme se proto i nadále za duchovní povolání a přidejme i úmysl za správné rozhodování kompetentních osob při rozlišování povolání – je to stejně důležité jako ono povolání samo.

Jak správně rozpoznané, přijaté a prožívané Boží povolání přináší hojné duchovní ovoce, spatřujeme v osobě po-

Editorial

korného světce Konráda z Parzhamu. (str. 6–7) Každý z nás můžeme podobně konat duchovní zázraky. Stačí vlastně „jen málo“: žít pokorně v Boží přítomnosti, přijímat vše, co Bůh sesílá či po nás chce, a rozdávat z milostí, které nám a skrze nás i druhým Bůh nezasloužené dává...

Zde navažme myšlenkou na Boží milosrdenství a odpuštění hříchů – všichni je potřebujeme. Když však prokazujeme skutky milosrdenství my, nesmíme tak činit z vypočítavosti, že nám Bůh pak odpustí, i když setrváme v hříších. S Bohem se neobchoduje! (str. 12) Ale – jak radí svatý Augustin – konejme dobré skutky proto, abychom byli vyslyšeni, až se budeme kát ze svých hříchů a Boha za ně odprošovat. Církevní otcové vždy učili, že jakýkoliv skutek milosrdenství není pokladem pro nebe, pokud není spojen s obrácením srdce.

Tvrdost lidského srdce a zatvrzelost vůči Bohu, často spolu se setrváváním v hříchu, lze mnohdy zlomit jen modlitbou. Svědčí o tom nejen zkušenost Anny Reitingerové a svatého Konráda z Parzha-

mu, ale i zkušenost ze současnosti, kterou má P. Justo Antonio Lofeudo MSE, jeden z nejhornlivějších apoštolů ustavičné adorace ve farnostech. (str. 8–11) My, kdo věříme, že Eucharistie není jen „jakási svátost“, ale že je to živý Kristus – nemáme zvláště dnes svědčit svým pokorným a tichým bděním u svatostánku či u vystavené Nejsvětější svátosti o jeho mocném působení skrze otevřené srdce člověka? I když se to může zdát být nebezpečné, přesto je potřeba otevřít aspoň některé kostely pro ustavičnou adoraci, aby paprsky Ježíšovy milosrdné lásky mohly zasáhnout i toho, kdo ani neví, proč do kostela přišel. Máme se bát zneuctění? Jak by se pak musel bát Ježíš, který se v kousku proměněné Hostie dává všanc tolika lidem, mezi nimi i těm, kdo Ho zneuctují zatvrzelostí svého srdce a neostýchají se i přesto přijmout jeho Tělo? Věřím, a mnohé současné příklady to potvrzují, že pevná víra překoná všechny překážky a nebojí se ukázat světu, kde má hledat pokoj, mír, bezpečí a odpovědi na otázky lidské existence. Vždyť Boží slovo bylo hlášáno nejprve nám (srov. Sk 13,46) a na nás je, abychom o něm vydávali svědectví. Kéž jsme stále otevřeni moci zmrtvýchvstalého Ježíše!

Daniel Dehner

Svato pisec Lukáš tě dnes zve do Antiochie v Pisídií. Zástupy židů a pohanů tě zavedou do synagogy, kde se shromažďují na Pavlovo kázání. Je potěšující vidět, jak se celé město shromažďuje, aby vyslechlo Boží slovo. Vidíš tu názorně, jak působí Duch Svatý, jestliže počítáme především s jeho milostí a nespolehnáme jen na své vlastní dovednosti a věhlas.

Apoštolská horlivost Pavla a Barnabáše našla vděčné pole působnosti. Zdá se, že úspěch je jednoznačný. Tak se to jeví při pohledu na zástupy, které se tlačí kolem hlasatelů radostné zvěsti. Ale snad právě pro tento potěšující nával nevšímáš, že mezi přítomnými jsou také někteří, u kterých velký ohlas a početná obrácení vyvolávají nelibost. Vnímají to jako své vlastní ohrožení, že někdo jiný má takové úspěchy, protože by je rádi sklízeli sami. Ti nejhorlivější z nich už se podrážděně hlásí ke slovu. Urážky, ke kterým se dávají strhnout, se netýkají jen apoštolů, ale samotného Boha. Jak vidíš, míra společné radosti na jedné straně se může stát mírou a důvodem nevraživosti na straně druhé.

Často jsme svědky smutné skutečnosti, že právě ti, kterým by Boží poslové a jejich slovo mělo být nejbližší, se stávají ve skutečnosti ze sobeckých důvodů jejich protivníky. Kdo upřímně hledá Boha a nemyslí přítom na sebe, těší se z úspěchu, ať se o něho zasloužil kdokoliv. Nejde přece o naši, ale o Boží slávu a o vítězství jeho lásky v lidských srdcích. Kdo nemá lásku, nemůže být Božím poslem. Nesmí tě tedy překvapit, když si Bůh na druhé straně otevírá přístup k duším tam, kde bys to z lidského hlediska nejméně předpokládal.

Je smutné, k čemu všemu se umí uchýlit uražená ješitnost, která se nedokáže smířit s tím, že neuspěla v otevřeném srovnání. Sahá k zákulisním intrikám, hanobení a nakonec se nevyhýbá ani násilí. Aby se popuzení protivníci ospravedlnili sami před sebou, zneužívají důvěřivé zbožné duše a snaží se, aby je svými pomluvkami získali na svou stranu. Nediv se proto, když se setkáváš tak často s nesvorností, a to i u těch, kteří se nejdříve jeví jako nejhorlivější a nejoddanější Boží ctitelé. Je to důkaz, co všechno zmůže ďáblovo jedovaté semeno. Na tomto

Beránkovy ovce

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Moje ovce slyší můj hlas.

malém vzorku vidíš názorně, jak se rodí rozkoly a pronásledování. Žárlivost a ješitnost plodí závist, závist plodí intriky, pomluvy a nesnášenlivost a ta vede nakonec až k násilí, a to všechno pod pláštěm domnělé horlivosti.

Jsou to však všechno protivenství, se kterými se Boží království setkává od samého počátku. Upozornil na to Pán již ve svém prvním velkém kázání: *Budou vás kvůli mně tupit, pronásledovat a vyhnou vám přepisovat kdejakou špatnost. Tak pronásledovali již proroky, kteří byli před vámi.*⁽¹⁾ Nediv se, jestliže se sám staneš obětí takového počínání. *Není učedník větší než jeho pán. Jestliže mne pronásledovali, i vás budou pronásledovat.*⁽²⁾ Nesetkáš se jen se souženými, která působí vnější nepřítel. Příkoří se můžeš dočkat i od vlastních bratří.

Tvou hlavní starostí tedy nemá být snažit se, abys měl pokoj od lidí. Usiluj o to nejdůležitější, abys totiž patřil k těm věrným ovčím, které *slyší Pánův hlas a jdou vždy za ním*. Jeho pastýřská péče a starostlivost je vede mnohem dále než jen k pokoji a uznání na tomto světě. Zajišťuje pro své ovce *život věčný*. Můžeš si být jist, že se o něj stará s veškerou rozhodností, proti které nic nezmohou ani lidské intriky, ba ani žádné násilí. Zůstaň jeho věrnou ovci a *nikdo tě nevytrhne z jeho ruky*. Není to jen jeho ruka, je to také ruka tvého Otce: *Já a Otec jedno jsme*. Janovo vidění ti nabízí jistotu a útěchu, která je nade všechny pozemské útěchy. Ukazuje ti pohled na tvou slavnou a blaženou budoucnost: *veliký zástup, který by nikdo nespočetl; stojí před trůnem a před Beránkem*.

Ptáš se, kdo to je? *To jsou právě ti, kteří přicházejí z velkého soužení*. Ono kdysi *slabé stádečko vešlo tam, kam je přešel jeho vítězný Pastýř*⁽³⁾ – Beránek. Kdo by naplnil nebe, kdyby nebylo těch, kteří zde zatím strádají pro svého Pána? Z čeho by se tak radovali, kdyby nepoznali nejdříve slzy, které sám *Bůh setřel z jejich očí? Ten, který sedí na trůně, se snížil k těm, kteří*

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 13,14.43-52

Pavel a Barnabáš šli z Perge a dostali se do Antiochie v Pisídií. Tam šli v sobotu do synagogy a posadili se. Přišlo za nimi hodně židů a pohanů, kteří ctíli Boha. Pavel a Barnabáš s nimi rozmlouvali a povzbuzovali je, aby zůstali věrni Boží milosti. Následující sobotu se sešlo takřka celé město, aby si poslechlo Boží slovo. Když však židé viděli takové množství, naplnilo je to žárlivostí, odporovali Pavlovi, když mluvil, a vedli rouhavé řeči. Tu Pavel i Barnabáš jim řekli otevřeně: „Vám nejprve se mělo hlásat Boží slovo. Ale proto, že ho od sebe odmítáte a nepokládáte se za hodné věčného života, obracíme se k pohanům. Neboť tak nám to nařídil Pán: „Určil jsem tě za světlo pohanům, abys byl spásou až na konec země.““ Když to uslyšeli pohané, radovali se a velebili slovo Páně. A přijali víru všichni, kdo byli určeni k věčnému životu. Tak se slovo Páně šířilo po celé té krajině. Židé však poštváli zbožné ženy z vyšších vrstev a přední muže města, vyvolali proti Pavlovi a Barnabášovi pronásledování a vyhnali je ze svého území. Oni si na svědectví proti nim setřásli prach z nohou a odešli do Ikónia. Učedníci však byli plni radosti a Ducha Svatého.

2. čtení – Zj 7,9.14b-17

Já, Jan, viděl jsem veliký zástup, který by nikdo nespočetl, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků; stáli před

Dokončení na str. 5

byli soužení a pronásledování a nyní budou bydlet spolu s ním. To měj před očima při všech možných protivenstvích, ať přicházejí odkudkoliv. Oprávněně tě však může trápit, kdykoliv si máš *setřást prach z nohou na svědectví proti těm, kteří nejsou hodni věčného života*. Pros proto Beránka za všechny, kdo připravují jeho věrným soužení, aby i je *přivedl k pramenům živé vody* a dal jim milost poznání a odpuštění, *neboť jeho milosrdenství je věčné*⁽⁴⁾.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Mt 5,11-12; ⁽²⁾ Jan 15,20;

⁽³⁾ srov. vstupní modlitba; ⁽⁴⁾ Ž 100,5

Bohem povolání

Co rozumíme povoláním? Proč je tajemstvím?
A proč potřebuje církevní přezkoušení?

Zvlastní zážitek: Člověk jde zcela o samotě odlehlým ztichlým lesem, plný jistoty, že není nikdo, vůbec nikdo v okolí, a tu zaslechne úplně nečekaně, jasně a zřetelně své vlastní jméno. Polekané ucuknutí je nezadržitelné. Náhlé uslyšení hlasu, a dokonce ještě vlastního jména pronikne až do morku kostí.

Duchovní povolání má něco podobného s tímto výjevem. Sice se tak nevyskytuje vždycky, snad jenom velmi vzácně tímto překvapivým způsobem. Ve výjimečných případech nacházíme ono děsivé volání hlasu z hořícího trnitého keře na Mojžíše (Ex 3-4), mohutnou slávu zjevení v chrámu proroka Izaiášovi (Iz 6) nebo zjevení Krista Šavlovi, který ho před Damaškem srazil k zemi (Sk 9).

Stejně se děje dnes ve vzácných dramatických situacích zvolání od někoho z onoho světa. Také tehdy, když to je viditelná osoba, kniha nebo určité životní okolnosti, z nichž vychází výzva: „Pojď, následuj mě, chci z tebe udělat rybáře lidí!“ (srov. Mt 4,19) – také tenkrát mluví tímto nástrojem nakonec hlas samotného Boha.

Tajemný charakter povolání není oslaben ani většinou velmi střízlivým církevním posouzením. Je sice v odpovídajících dokumentech nezmatelná snaha o demystifikaci, když se zdůrazňuje, že v povolání nejde nutně o bezprostředně propuknuvší mimořádné jevy, ale spíše o proces vyjasnění spolu s různými kritérii. Ale přesto, tajemství povolání tím zůstává nedotčeno, protože je to Bůh sám, kdo se po nevyzpy-

tatelném rozhodnutí a v suverénní jistotě obrací k tomuto člověku, právě k němu! Může jít o nevinné dítě nebo o hříšného dospělého člověka, o málo vzdělanou nebo učenou osobu, o chudého nebo o bohatého – vždycky je to Bůh, který volá, hluboce niterně a skrytě, nebo naopak veřejně, za hřmění jako za zvuku pozounů, nebo v jemném vánku, přátelsky zvoucí nebo přísně vyžadující, opakující se nebo jenom jedenkrát.

Tady je namísto vedlejší poznámka. Dříve se myslelo pod slovem „povolání“ normálně povolání ke kněžství nebo Bohu zasvěcenému životu v řádu. Pro mnoho katolíků je to nyní samozřejmé jako dříve. Od posledního koncilu (*Lumen gentium*, 39-42) ale došlo k církevnímu prohlášení, že existuje všeobecné povolání ke svatosti. Všichni jsou povoláni! Naskytá se otázka: Proč se stará zvyklost zúženého vyjadřování zrušila? K tomu řekneme následující úvahu: Skutečně si nebeský Otec vyvolil svůj lid z pohanských národů skrze svého Syna. To je význam novozákonního označení církve, *Ecclesia* („Vyvolená“). Duch Svätý uděluje uvnitř těla Kristova různé dary a s nimi také různé úkoly (1 Kor 12,4), také toto je proces povolání. A úplně jednotlivě volá Bůh osobním oslovením, průběhem života. Každý, kdo ve víře naslouchá, ať je to v lesní tišíně nebo někde jinde, může v hloubi svého srdce přijímat Boží hlas, který ho oslovuje jménem. Platí, že „ty, které předurčil, také povolal; ty, které povolal, také ospravedlnil...“ (Řím 8,30) Takto chápáno jsou tedy povolány-

mi všichni, všechny údy církve, a nakonec dokonce všichni lidé, protože Bůh chce jejich záchranu (srov. 1 Tim 2,4).

V typických výjevech Písma svatého se popisuje, jak lidé přijímají zvláštní volání, které zve k užšímu následování, ke zvláštní službě. Je pochopitelné, že se pod povoláním rozumí nejprve tento přesný proces a teprve v odvozeném smyslu všeobecné povolání. Jinak hrozí, že pojem rozšířením ztratí svůj obsah a jasnost. Že ale vyzvedáním jednoho významu se neznehodnocuje ten druhý, nemusíme už říkat. Tolik vedlejší poznámka.

Osobní výzva Boží, která je zaměřena na vyvolení člověka, se nazývá v systematickém výkladu teologie jako „elementum divinum“, tedy božský prvek děje. Tento obsahuje daleko více než jenom volání a úkol. „Živé je totiž Boží slovo, je účinné a ostřejší než jakýkoli dvojsečný meč.“ (Žid 4,12) Je ale především tvůrčí. Bůh řekne, a stane se, co řekl. To platí o povolání, protože v něm je obsaženo sdělení, které obsahuje alespoň v zárodečné podobě všechno, co potřebuje člověk pro svůj božský úkol.

Teď už jsme se daleko vzdělili od obrazu osamělého poutníka, který nečekaně zaslechl zvuk svého jména. Následující definice, typická pro teologické příručky dřívější doby, vyzvedá na povolání především to, že se nejedná o žádné mezilidské jednání: „Povolání je vyvolení člověka, spojené s vybavením pro toto povolání potřebnými přirozenými a nadpřirozenými dary.“

S vyvolením a oslovením jsou tedy propůjčeny dary. Bůh si připravuje svého služebníka, tak jako sedlák předává svému pacholkovi nástroje, které potřebuje, aby vykonával určité práce v lese nebo na poli. Ty dary, vložené Bohem do vyvolení člověka, se dají rozlišit do tří: dar náchylnosti, schopnosti a úmyslu. Ten první vytváří náchylnost k odpovídajícímu stavu a povolání, druhý činí možným jeho dosažení a vykonávání, ten třetí ho posvěcuje čistým smýšlením. Tyto dary jsou vlohy a úkoly, které se musí ještě rozvíjet. Jsou to semena, která mají vyrůst v dobré půdě (srov. Mk 4,1-9). A talenty, které si Pán přeje, aby byly rozmnoženy (srov. Mt 25,14-30). Na začátku 20. století vznikl ve Francii spor o vztah, který mají mezi sebou náchylnost, schopnost a úmysl

► v kněžském povolání. Mnozí horliví křesťané se totiž přiklánějí k tomu, že dávají přednost vnitřnímu popudu srdce nebo pokládají za rozhodující upřímné smýšlení: „Hlavně, že člověk skutečně hoří a myslí to úplně vážně.“ Nadání, které je vhodné, upadá přitom snadno do pozadí, protože je to lidské smýšlení, které považuje schopnosti za důležité.

Církevní rozhodnutí ke sporné otázce vzešlo z komise, kterou sestavil sv. papež Pius X. Ta rozhodla: Při povolání nemusí jít bezpodmínečně o zvláštní „inspiraci subjektu“, o „pozvání Ducha Svatého k přijetí kněžství“. Pocitová náchylnost je spíše vedlejší. Jako podmínka ať platí více schopnost, vhodnost pro povolání, spojená s opravdovým úmyslem. Příslušnou pravomoc k přezkoušení a rozhodnutí o tom, zda se jedná o volání Boží s vysokou pravděpodobností, a proto je pak dotyčnému schváleno ono povolání, má církevní vrchnost.

„Ano, ale já jsem si přece docela jistý, že na jedné cestě v lese, na tom určitém místě, jsem uslyšel volání svého jména,“ mohl by namítnout odmítnutý kandidát. Může být, že si je tím jistý. Ale výklad příběhu nezáleží na něm, ještě méně však rozhodnutí, jestli má zastávat určitou službu v tajemném těle Kristově, spojený s hlavou a údy. To musí určit ti, kdo jsou vybaveni pravomocí pastýře.

Tím je už vykonán skok od „elementum divinum“ k „elementum ecclesiasticum“, k církevní složce. Tváří v tvář konkrétní církvi se tedy musí prokázat, že povolání má skutečně fyzické a psychické, intelektuální a nábožensko-charakterní předpoklady, které povolání vyžaduje. Také jestli jeho rozhodnutí bylo dobře zváženo, je pevné a svobodné, nesené opravdu duchovně-nadpřirozeným a církevně-apostolským smýšlením. Co se roznítí v osobním setkání s Kristem a je rozdmýcháno ve vnitřní svatyni duše, to nemá zůstat schováno pod kbelíkem, nýbrž má se postavit na svícen a má být zkoumána vytrvalost jeho hoření (Mt 5,15). Dar povolání má přispívat k tomu, aby se město na hoře ještě více rozzářilo. A má nakonec sloužit všeobecnému povolání lidí ke spáse a svatosti.

*Z Informationsblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus 2/2016
přeložil -mp-*

Milosrdenství zahlazuje hřích

- dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

v nich se máme svěřovat milosrdenství. Bůh je větší než náš hřích, nezapomínejme na to, Bůh je větší než náš hřích. Bůh je větší než všechny hříchy, kterých jsme schopni se dopustit, a jeho láska je oceánem, do něhož se můžeme vnořit beze strachu, že budeme pohlceni: odpuštění znamená, že Bůh nás obdařuje jistotou, že nás nikdy neopustí. Jakkoli velké může být to, co si vyčítáme, On je vždycky ještě větší než všechno (srov. 1 Jan 3,20), protože Bůh je větší než náš hřích.

V tomto smyslu ten, kdo se modlí tento žalm, hledá odpuštění a vyznává svoji vinu, avšak jejím uznáním oslavuje Boží spravedlnost a svatost. A potom znovu prosí o milost a milosrdenství. Žalmista se svěřuje Boží dobrotě, ví, že božské odpuštění je svrchovaně účinné, protože tvoří, co říká. Bůh neskrývá hřích, ale ničí jej a zahlazuje ho přímo v kořeni, od základu jej zahlazuje, aniž by po něm zůstala stopa. Proto se kajicník znovu stává čistým, každá poskvrna je eliminována a je nyní bělejší než čistý sníh.

Všichni jsme hříšníci, my hříšníci se odpuštěním stáváme novým stvořením a jsme naplněni duchem a radostí. Nyní pro nás začíná nová skutečnost: nové srdce, nový duch, nový život. My, hříšníci, kterým bylo odpuštěno a kterým se dostalo božské milosti, můžeme dokonce učit druhé, aby již nehřešili. Někdo

řekne: „Ale otče, já jsem slabý, padám a padám.“ – Upadneš-li, vstaň! Když nějaké dítě upadne, co udělá? Natáhne ruku k mamince či tatínkovi, aby jej zvedli. Jednejme stejně! Upadneš-li ze slabosti do hříchu, vztáhni svoji ruku a Pán tě vezme a pomůže ti vstát. Taková je důstojnost Božího odpuštění! Důstojnost, kterou dostáváme Božím odpuštěním, spočívá v tom, že nás vždycky staví na nohy, protože Bůh stvořil muže a ženu, aby stáli na nohou, a ne proto, aby vězeli v hříchu. Žalmista praví: „Stvoř mi čisté srdce, Bože! Obnov ve mně ducha vytrvalosti...“

Bezbožné budu učit tvým cestám a hříšníci se budou obracet k tobě.“ (vv. 12.15)

Draží bratři a sestry, Boží odpuštění je tím, co všichni potřebujeme, a je to největší znamení jeho milosrdenství. Dar, který je každý omilostněný hříšník povolán sdílet s každým bratrem a sestrou, které potká. Všichni, které Pán postavil vedle nás: příbuzní, přátelé, kolegové, farníci... všichni jsou jako my a mají zapotřebí Božího milosrdenství. Je krásné, když je nám odpuštěno, ale i ty, chceš-li, aby ti bylo odpuštěno, odpusť. Odpouštěj! Dej nám, Pane, na přímluvu Marie, Matky milosrdenství, abychom byli svědky tvého odpuštění, které očisťuje srdce a proměňuje život. Děkuji.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

trůnem a před Beránkem, odění bílým rouchem, s palmami v rukou. A jeden ze starců mi řekl: „To jsou ti, kdo přicházejí z velikého soužení; roucho si dobřela vyprali v Beránkově krvi. Proto jsou před Božím trůnem a ve dne v noci mu slouží v jeho chrámě. A ten, který sedí na trůně, se k nim sníží a bude s nimi bydlet. Už nikdy nebudou mít hlad ani žízeň, nebude už do nich pražit slunce ani jakýkoli jiný zář, protože Beránek, který je uprostřed před

trůnem, bude je pást a vodit k pramenům živé vody. Bůh sám jim setře každou slzu z očí.“

Evangelium - Jan 10,27-30

Ježíš řekl: „Moje ovce slyší můj hlas; já je znám a ony jdou za mnou. Já jim dávám věčný život. Nezahynou navěky a nikdo mi je nevyrvé z rukou. Můj Otec, který mi je dal, je větší než všichni a z Otcových rukou je nemůže vyrvat nikdo. Já a Otec jedno jsme.“

„Společně jsme silní!“

Svatý bratr Konrád z Parzhamu a Anna Reitingerová – modlitební smlouva je vzájemně spojila

Stokrát už bylo na této zemi přislíbeno, i když to bylo spojeno s pronásledováním, že všichni, kdo kvůli Ježíši a jeho evangeliu opustili své příbuzné a zřekli se svého majetku, dostali za to poklady, které lupiči nekradou a moli nesežerou (srov. Mt 19,27-29). Mají zajištěn život věčný (Lk 18,30).

Za spolehlivost těchto výroků ručí svatí všech staletí, nikdo nebyl zklamán. Také německý světec, prostý bratr Konrád z Parzhamu (22. 12. 1818 – 21. 4. 1894, svatořečen 1934), pokorný kapucín od altöttingké klášterní brány, nám o tom podává svědectví. Lidi získal nikoliv jako kněz, kazatel nebo učitel, nýbrž v ústraní kláštera. Kvůli němu se tenkrát vyli proud milostí na jeho bavorskou zem a daleko za její hranice.

Už v rodném Rottalu, kde svatý Konrád přišel na svět, se lidem líbil jeho zbožný život obyčejného rolníka. Celé jeho chování, každé gesto a každé slovo přiváděly lidi k zamyšlení.

Probíhá proces blahověření také u dvou jeho současníků: u provinciála kapucínů Viktrice (Viktrizia) Weisse a karmelitánského bratra Aloise Ehrlicha.

O mnoha dalších křesťanech bylo známo, že tenkrát žili příkladným životem, i když nevykonávali nápadné skutky, ale osvícení milostí vedli svatý život, podobně jako Maria, která „byla plná milostí“. Jako „milostiplnou“ ji dvakrát z pověření Božího oslovuje archanděl Gabriel (Lk 1,28.30). Proto je Maria, jak potvrzuje Duchem Svatým osvěcená Alžběta, „požehnaná mezi ženami“ (Lk 1,42).

Tedy „budou ji blahoslavít všechna pokolení“. Vůbec nevádí, že Maria byla v Nazaretě jenom prostou ženou v domácnosti a její ženich Josef byl z Betléma přistěhovaný neznámý obyčejný tesař. Kdo by tušil, že v tomto nevýznamném provinčním městě žijí tři nejsvětější lidé, kteří po naší zemi chodili! Nikdo to nevěděl. Samotní první učedníci nic netušili a ptali se užasle: „Což může z Nazareta vzejít něco dobrého?“ (Jan 1,46) Také tenkrát se potvrdilo dávné slovo: „Člo-

věk se dívá na zevnějšek, ale Hospodin se dívá do srdce.“ (1 Sam 16,7)

Bohatý zvláštními milostmi byl také v 19. století klášterní bratr Konrád z Parzhamu. Nezastával nikdy vedoucí postavení ve společnosti ani v klášteře. Jeho často jednotvárná služba u brány nabízela sotva příležitost k hrdinským činům; při plnění malých denních povinností s malými obměnami, ve službě poutníkům a jejich obtížím. Při modlitbě před milostným obrazem v Altöttingu přinášel svoje žádosti Matce Boží, v tichých hodinách ve své cele nebo před svatostánkem útočil na nebesa. Vznikl také duchovní kroužek přátel, který existoval bez setkávání, bez pravidel, bez vnějšího vedení.

Sousoší sv. Konráda ve farním kostele sv. Pankráce v Dossenheimu (Baden-Württemberg)

Jednou z jeho nejbližších důvěrníků byla nevzdělaná švadlena Anna Reitingerová, která se narodila jako nemanželské dítě 15. června 1840 ve Weiler Unterthanet (farnost Holzkirchen u Pasova). Od dětství se vyznačovala citlivostí srdce pro slovo Boží a všechno náboženské.

Ve 16 letech (snad v roce 1856) přišla poprvé s ostatními poutníky do Altöttingu. Když navštívila poprvé bratra Konráda kvůli nějakým posvěceným bylinám, zeptal se jí, odkud přichází. „Z farnosti Holzkirchen u Pasova,“ odpověděla. Tu se cítil vrátný jako zasažen bleskem, přeče o této obci mluvili tenkrát všichni! U příležitosti vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném početí Panny Marie Piem IX. dne 8. prosince 1854 opustil tenkrát Holzkirchen jeden výpomocný kněz, jistý Thomas Braun, a odvrátil se od církve. Dokonce se pokoušel přivést k odpadu všechno obyvatelstvo. Stáhl se na nějaký čas do svého rodičovského domu a psal články a brožury proti „novému učení“. V roce 1870 se připojil ke „starokatolíkům“. Ti mu svěřili svoji obec Mundingen ve Schwarzwald, až ho vysoké stáří donutilo, aby se vrátil do svého rodiště. Zemřel neobrácený v protestantském Wasserburgu.

Jak hluboko může padnout kněžská duše! „Tu pomůže jenom modlitba!“ řekl bratr Konrád Anně Reitingerové. Této rady poslouchalo mladé děvče po celý život. Nezapomněla nikdy na toto poučení: Na ubohé hříšníky se nemá nadávat, musí se za ně modlit. Jenom to jediné pomáhá a je k užítku. To věděli především světci, také bratr Konrád: Když si hříšník uchová v sobě alespoň malou jiskřičku lásky k Marii, obrátí se často v poslední hodině, když se za něho lidé modlí.

Po prvním nezapomenutelném setkání s bratrem Konrádem přicházela Anna Reitingerová do Altöttingu každý rok. Viděla ho jenom z dálky, když ve zbožném postoji ministroval na ranní mši v 5 hodin v milostné kapli.

Anna byla velmi plachá a ostýchavá, což nepřispívalo k důvěře k cizím lidem, také bratru Konrádovi to nebylo prospěšné. To se změnilo v roce 1866, kdy se Anna nastalo přestěhovala do Altöttingu, aby tam ve výchovném ústavu „anglických panen“, zvaném „Josefsburg“, pracovala jako švadlena. Zůstala tam asi 28 let. Té-

Pýcha je pro Pána nepřekonatelnou překážkou

„Moje Srdce se dá obměkčit jen pokorou. Třeba si srdce velice přeje Mě milovat, dokud nenastoupí přímou cestu pokory, bude klopytat, padat a nikdy nedosáhne mé lásky. Člověk má na srdci prach, sebelásku, která mu zakrývá zrak duše jako závoj a kazí jeho jednání. Člověk je plný pýchy a Já s pysnými nemám nic společného. Jen pokorní se Mi líbí, jen na nich plýtvám pokladem svých milostí. Kdo chce požívat mé slasti, musí pohrdat světem; on sám musí být světu předmětem pohrdání, tak jako Já jsem byl. Tak rád odpočívám v pokorných a prostých duších. Čím menší jsou a čím méně vážené, tím více mám z nich radost. Ony moudré a vzdělané, které mají plnou hlavu dýmu a domyšlivosti, zahanbují a pokořují. Ty víš, kam je nakonec posílám. Tam dole končí jejich falešná moudrost a pýcha. Povyšují toho, kdo se poníží. Ti jsou hodni mého království a těm odhalují svá tajemství. Milujte proto pohrdání, které je základem pravé ctnosti. Ten, kdo vyzbrojen vírou a pravou horlivostí má dar trpělivě snášet pohrdání světa, bude mým pravým synem a žákem.“ (Pán Ježíš k bl. Anně Marii Taigi)

Přeložil -lš-

měř denně ji posílala tamější nadřizená v různých záležitostech ke kapucínům do kláštera. Anna vypráví, jak ji bratr kapucín v bráně jednoho dne prosil o modlitbu, což mu také slíbila. Ve svých vzpomínkách dále pokračuje: „Pak slíbil také svoji modlitbu. Rovněž si přál, aby se za něho modlily ubohé děti v Josefsburgu, což jsem dětem také doporučovala. Později se mne ptal, zda bych nechtěla za něho každý měsíc obětovat svaté přijímání, což jsem také slíbila vykonat. Po nějaké době jsme za sebe obětovali každý měsíc dvě svatá přijímání.“

Kdyby jeden z obou zemřel, měla by pomoc v modlitbách z nebe pokračovat. Každý na svém místě! Tedy smlouva časná i věčná!

Později, v jejich výpovědích pro proces blahořečení, dosvědčuje Anna Reitingarová, že každé setkání s bratrem Konrádem ji mocně podporovalo ke snažení ve ctnostech. Není nic užitečnějšího, než svaté přátelství!

Poslední roky života strávila Anna Reitingarová jako penzistka v altöttingské nemocnici, připravená ke každé službě, ke každé laskavosti. Především se zajímala o těžce nemocné. Všimla si zvláště nekajících hříšníků. Neočekávaná obrácení přicházela často. Byla přičítána jejím modlitbám a kajícím cvičením. Známa byl příběh jednoho dělníka, jenž ani v nebezpečí smrti nechtěl nic slyšet o Bohu a o církvi, který jenom klel a rouhal se. Anna Reitingarová ale spěchala ke hrobu bratra Konráda. Zázrak se stal: Ten muž

šel do sebe a žádal si kněze. Zemřel smířený s Bohem s růžencem v ruce.

Tenkrát vyvolalo velké pobouření také odpadnutí P. Bena Aurachera. Bylo to právě ve dnech posvěcení kostela sv. Anny. Na 14. října 1912 bylo stanoveno vyzvednutí ostatků bratra Konráda. Přicestoval biskup z Pasova. Anna Reitingarová se ale modlila téměř bez ustání za obrácení odpadlého kněze a tentokrát to nebylo nadarmo! Deset dnů po slavnosti bylo možno číst ve všech novinách, že odpadlý kněz se odvrátil ze své bludné cesty.

Na tomto místě se musíme zmínit také o obrácení berlínského protestanta Friedricha Priebeho. Celý svět o tom mluvil, noviny o tom psaly. Stalo se toto:

Dne 7. října 1921 se vloupali zloději do altöttingské klenotnice. Na útěku byl postřelen jeden ze zlodějů, Friedrich Priebe, a byl dopraven do altöttingské nemoc-

nice. Zatímco celý svět právem nadával, modlila se Anna Reitingarová u hrobu bratra Konráda. Také tentokrát nechyběl zážrak. Friedrich Priebe šel do sebe, litoval svého činu a zemřel jako katolík, jedenáct dnů po onom činu, 18. října.

Potom co Anna Reitingarová vedla po 82 let vzorný život a zástupnou modlitbou pohnula mnoha věcmi, musela nakonec při boji s rakovinou ještě mnoho trpět. Až do posledních hodin si stále opakovala slova apoštola: „Přeji si být spasena a přebývat u Krista.“ Dne 17. srpna 1922 ona, ten „anděl altöttingské nemocnice“, dotrpěla. Na tamějším hřbitově sv. Michaela našla místo posledního odpočinku. Ona, která po celý svůj život velmi málo mluvila, byla brzy zapomenuta. Byla členkou „Mariánské kongregace“, 60 let patřila ke „třetímu řádu“. Jako taková měla příležitost navštívit „Věčné město“ Řím, a také poznat Svatou zemi, Palestinu.

I když Anna Reitingarová kvůli své plachosti nebyla nápadná, způsobila mnoho věcí! Cožpak neřekla svatá Terezie od Dítěte Ježíše, že „modlitbami a utrpením se obrátí více duší než skvělými kázáními“?

Ale lidé si na ni pamatují, protože se tak často, zvláště když byla před těžkou operací, modlila mnoho hodin před svatostánkem nebo u hrobu bratra Konráda.

„Mnoho zmůže modlitba spravedlivého!“ Tato slova Písma, která platí pro všechny, se dají použít velmi vhodně na Annu Reitingarovou a stejně tak na bratra Konráda, s nímž byla svázána vroucím přátelstvím. Společně mnohého dosáhli. Sám Bůh zná každou podrobnost. On odmění každou modlitbu a každý dobrý skutek.

Z Maria heute 2/2015 přeložil -mp-

Relikviář sv. Konráda z Parzhamu v kostele bratra Konráda v Altöttingu

Boží projekt

Zmrtvýchvstalý Ježíš je a bude s námi přítomný v Nejsvětější svátosti „po všechny dny, až do konce světa“ (Mt 28,20).

Ta pravda, že ve sjednocení s Kristem vždycky vítězíme, je zdrojem největší radosti a jistoty. Smrt, hřích a satan již nemají nad námi moc. Ježíš je s námi přítomný v Nejsvětější svátosti, poněvadž nám touží dávat sebe samého, svůj oslavený, zmrtvýchvstalý život, chce léčit a uzdravovat zraněná srdce a myslí, řešit všechny problémy. V Eucharistii nám Pán Ježíš zpřístupňuje tajemství svého zmrtvýchvstání, dává nám – jak píše svatý Jan Pavel II. – „lék nesmrtnosti, protijed proti smrti“ (*Ecclesia de Eucharistia*, 18). Proto „úcta vzdávaná Eucharistii mimo mši má pro život církve nesmírnou cenu. Taková úcta je úzce spojena se slavením eucharistické oběti. Kristova přítomnost pod svátostnými způsoby, které se uchovávají po mši – přítomnost trvá, dokud trvají způsoby chleba a vína – vyvěrá ze slavení Oběti a tíhne ke svátostnému a duchovnímu společenství. Je věcí pastýřů, aby povzbuzovali, mimo jiné osobním svědectvím, k eucharistické úctě, zvláště k výstavu Nejsvětější svátosti a k uctívěmu zastavení se před Kristem přítomným pod eucharistickými způsoby.“ (EE 25)

Na celém světě se začíná obnovovat povědomí, že Ježíš Kristus v Nejsvětěj-

ší svátosti je největším pokladem, jaký máme; že jenom v NĚm je zdroj našeho štěstí, lásky, pokoje a života věčného. Je třeba přijímat Ho čistým srdcem ve svatém přijímání a setrvávat v paprscích jeho lásky během adorace Nejsvětější svátosti. Proto musí být Pán Ježíš v Eucharistii farníkům přístupný. Kostely mají být otevřené po celý den a je třeba organizovat adorace Nejsvětější svátosti. Některá farní společenství se rozhodují pro ustavičnou adoraci.

Jedním z dnešních nejhrošlivějších apoštolů organizování ustavičné adorace ve farnostech je argentinský kněz Justo Antonio Lofeudo MSE. Kněží-farář, kteří touží svoje farníky připravovat na ustavičnou adoraci, jsou zvaní na rekolekce P. Justa. Díky působení Ducha Svatého se to, co se zdá lidským způsobem ve farnosti nemožné, stane možným. Díky službě P. Justa vznikla ustavičná adorace už v 70 farnostech ve Španělsku, v Itálii a v Rakousku. Otec Justo promlouval: „Jsem argentinský kněz ze společenství Misionářů Nejsvětější svátosti, jejíž misí je otevírání kaplí ustavičné adorace. Všechny ty nádherné věci, které uskutečňuji, vůbec nejsou mojí zásluhou. To všechno dělá Pán, já jsem pouhým před-

ním hlasatelem veškeré té nádhery a mohu na vlastní oči vidět a dotýkat se zázraků, které dělá Bůh.“

Pán nás vyslyší

„Dlouhou dobu mě posílali na misie do Mexika a Spojených států, ale nějaký čas už jezdím také po Evropě. Má evropská misie začala od kněžských rekolekcí v Medžugorje. Posledního dne rekolekcí vedl P. Jozo křížovou cestu, které jsme se účastnili výstupem na horu Križevac. Když křížová cesta skončila, na vrcholu hory, pod křížem, P. Jozo, který vedl modlitbu, řekl: »Pane, dej svým kněžím to, po čem touží v nitru svých srdcí!« Potom se zpovídalo současně 400 kněží na vrcholu hory! Dokážete si to představit? Po vykonané zpovědi jsme scházeli z hory. Na úpatí hory byl bar, kam jsem vstoupil, poněvadž jsem měl velikou žízeň. Tu se objevil kněz ze Španělska. Zeptal jsem se ho, zda se se mnou něčeho nenapije. Odpověděl, že si s sebou nevezl peníze. »To nic,« řekl jsem, »zvzvu vás!« Během rozhovoru jsem řekl, že jsem ze společenství, které se věnuje ustavičné adoraci. Tehdy se na mne udiveně podíval a řekl: »To není možné! Už sedm let myslím na ustavičnou adoraci, ale nikdy jsem nevěděl, od čeho začít!« Tak jsme přišli na to, že nějakých 15 nebo 30 minut po modlitbě P. Jozy nás Pán vyslyšel a dal nám to, o co jsme prosili!“

Boží projekt:

24 hodin po sedm dní v týdnu

„Všimněte si, není to lidský projekt, je to projekt Boží. Hovoříme o ustavičné adoraci, čili 24 hodinách denně, sedm dní v týdnu, každý den roku. Hlásáme ji, protože k ní vybízí také učení církve v různých dokumentech: Jan Pavel II. v dokumentu *Redemptionis sacramentum* nebo Benedikt XVI. v adhortaci *Sacramentum caritatis*, v níž prosí o to, aby každé město mělo alespoň jeden kostel zasvěcený ustavičné adoraci. V dopise Kongregaci pro klérus adresovaném biskupům je tato prosba opakována. Obsahuje také prosbu o adoraci Nejsvětější svátosti v intenci kněžských povolání a svátosti kněží, protože není lepší způsob, jak si vyprosit tyto milosti.

V *Redemptionis sacramentum* čteme: »Kult, který je Eucharistii prokazován

Poselství Královny míru Mirjaně

„Drahé děti! Nemějte tvrdá srdce, uzavřená a strachem naplněná srdce. Dovolte mé mateřské lásce, aby je ozářila a naplnila láskou a nadějí, abych vám jako matka zmírnila bolesti, protože já je znám, já jsem je zakusila. Bolest pozvedá a je i největší modlitbou. Můj Syn má zvláštním způsobem rád ty, kteří trpí bolestí. Mne poslal, abych vám je zmírnila a přinesla naději. Dvěřujte v Něho. Vím, že je vám těžko, protože kolem sebe vidíte stále více tmy. Děti moje, je potřebné rozbít ji modlitbou a láskou. Ten, kdo se modlí a miluje, nebojí se, on má naději a milosrdnou lásku, vidí světlo a vidí mého Syna. Jako svoje apoštoly vás vyzývám, abyste se snažily být příkladem milosrdné lásky a naděje. Stále znovu se modlete o co nejvíce lásky, protože milosrdná láska přináší světlo, které rozbíjí každou tmu, přináší mého Syna. Nebojte se, nejste samy, já jsem s vámi. Prosím vás, abyste se modlily za svoje pastýře, aby v každém okamžiku měli lásku, aby s láskou pracovali pro mého Syna, skrze Něho a na jeho památku. Děkuji vám.“

Medžugorje, 2. dubna 2016

► mimo mši svatou, má v životě církve nedocenitelnou hodnotu. Tento kult je úzce spjat se slavením eucharistické oběti. Jak veřejné, tak soukromé uctívání Nejsvětější Eucharistie také mimo mši svatou má být proto důrazně podporováno, aby věřící prokazovali kult klanění Kristu, který je pravdivě a skutečně přítomen, který je ‚veleknězem budoucích dober‘ a Spasitelem celého světa.« (134)“

Misie lidsky nemožná

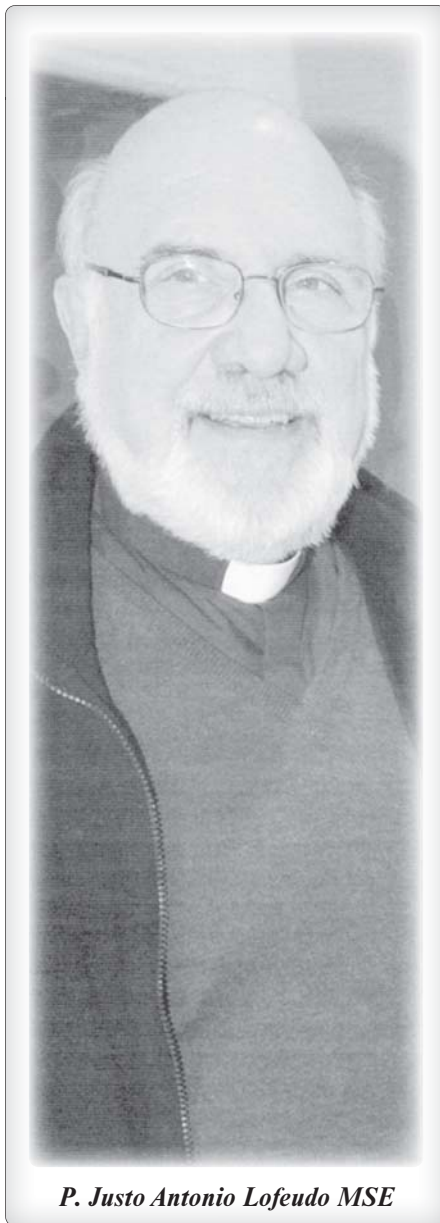
„Má první misie v Evropě, ve španělské farnosti Cancelada byla velmi těžká. Farnost byla malá, a i když se lidé velmi angažovali, nepodařilo se nám najít potřebný počet osob. Farář tedy navrhl, že budeme chodit od jedněch dveří k druhým a vyprávět o ustavičné adoraci.

Představte si, že slyšíte domovní zvoněk, otevíráte, a tam... dva faráři! Lidé spíš čekají, že uvidí svědky Jehovovy nebo podobní prodejce, ale dva kněze! Navštívili jsme lidi, kteří nikdy do kostela nechoďili, modlili jsme se s nemocnými. Bylo to něco moc krásného a vlastně díky tomu se nám podařilo ustavičnou adoraci zorganizovat.

Měl jsem už podobný zážitek z Mexika. Pamatuji si, že jednoho dne zvoním u dveří, otevírá mi paní a říká: »Otče, když jste zazvonil u dveří, cítila jsem se, jako by na mě zazvonil sám Kristus! Bůh ví, že nemám čas, ale zapište mě prosím na neděli od 22. do 23. hodiny.« Potom mi dala čokoládu a řekla: »Děkuji, že jste mi dovolil setkat se s mým nejlepším Přítelem!«

...něco tam musí být!

„Ovšem nejvíce překvapující je to, že ne pouze lidé věřící nacházejí v kapli to, co hledali... Na jednom místě musela jistá adorátorka na šest dní odjet, musela si tedy najít zástup, aby v době »její« hodiny nebylo prázdno. Poprosila o to svého švagra a uvedla mu den a hodinu. On souhlasil, ale ptal se: »No dobře, ale co tam mám dělat?« Odpověděla mu: »Nic, máš tam jenom být.« – »Ale proč?« – »Protože tam je Nejsvětější svátost.« – »Nejsvětější co?« Ukázalo se, že ten člověk byl z těch, jak to vyjadřují Italové, co »žerou kněze«; nechtějí mít nic společného s církví. Ale zastoupil tu ženu, protože jí chtěl pomoci. Když se vrátila, řekl

P. Justo Antonio Lofeudo MSE

ji: »Já se tu chci taky zapsat, protože takový klid, jaký jsem tu našel, jsem nezažil nikdy v životě, nikdy...« Tak se uskutečnilo jeho obrácení.

Není to ojedinělý případ. Bývalý arcibiskup Sevilly mi vyprávěl, že se ho jednou zeptal jeho lékař, který byl nevěřící: »Co se to tam děje v té kapli svatého Onufria? Slyšel jsem, že tam přicházejí lidé, že v tichu adorují, nic nemluví, jsou tam den a noc... něco tam musí být!« Celý se třásl zvědavostí. Potom mi arcibiskup vyprávěl, že ten člověk se obrátil a denně vstává o půl hodiny dřív, aby mohl jít do kaple před službou v nemocnici. Jen se podívejte! Ten člověk byl nevěřící, a Pán mu ukázal existenci jiného rozměru skutečnosti – jediného Boha ve Svaté Trojici.

Podobný případ se udál v kapli italského města Prato, ve čtvrti, kde je velmi mnoho ateistů a komunistů. Teď je tam 900 adorujících osob! Jedna paní tam zanechala lístek: »Přes deset let jsem ani nepáchla do katolického kostela, a pokud jsem kdy v kostele bývala, tak jedině z důvodů uměleckých. Ještě nevím, proč tady jsem, ale věřím v ten klid, který jsem tu našla a který zde mohu vždycky najít. Maria Garcia«

Uvědomujete si, co všechno obsáhla v těch několika slovech? Zaprvé: Je ateistka a nemá s vírou nic společného. Zadruhé: Neví, proč přichází do kaple, ale přichází, což svědčí o tom, že ji Bůh zve, i když ona si to ještě vůbec neuvědomuje. Zatřetí: Našla tam dříve neznámý pokoj. Začtvrté: Hledá ten pokoj, a tak začíná cesta obrácení.“

Nebojte se!

Otevřete dokořán dveře Kristu!

„Znám také pět případů neúspěšných sebevrahů, kteří nespáchali sebevraždu, protože se uprostřed noci dostali do kaple ustavičné adorace. Mohli do ní vstoupit, poněvadž se našli lidé, kteří se zavázali k adorování. Není přece možné ponechat Nejsvětější svátost, kdyby před Ní nikdo nebyl. V těch časech, kdy se kostely zamykají, je naši odpovědí to, o co prosili svatý Jan Pavel II. a Benedikt XVI., když začínali své pontifikáty. Svatý Jan Pavel II. promlouval: »Nebojte se! Otevřete, otevřete dokořán dveře Kristu!« My otevíráme dveře dokořán a to dovolilo pěti neúspěšným sebevrahům potkat Pána, který je Zmrtvýchvstáním i Životem, nespáchat sebevraždu a vydat svoje svědectví.“

Ten, který je Zmrtvýchvstáním i Životem

„Jedna z těch událostí se odehrála v kapli v Prato. Farář, který se účastnil adorace, uslyšel kolem čtvrté ráno, že se otevírají dveře a někdo vchází do kostela, srdceryvně vzdychá a zůstává v kapli. Byla to zoufalá žena, která přišla o práci i o dům, neměla kam jít, celý její život byl jediným neúspěchem. Žena se vydala k mostu a chtěla z něj skočit do řeky. Ale místo aby zabočila vlevo, zatočila se doprava, spletla se. A náhle spatřila světlo, nejprve to fyzické, a když vešla do kaple, světlo Toho, který je Zmrtvýchvstáním

a Životem. Když se jí to ujasnilo, pochopila svou chybu, začala plakat a smířila se s Bohem ve svátosti pokání. A i když je těžké tomu uvěřit, ještě týž den se do kaple vrátila poděkovat Bohu za to, že neočekávaně našla práci.“

Já jsem to!

„Kolik neúspěchů a kolik zmrtvýchvstání v kapli ustavičné adorace! Tolik, zdálo by se, beznadějných životních situací... Známe manžele, kteří už podali žádost o rozvod, ale díky společné účasti na ustavičné adoraci se jeden s druhým smířili a zase jsou spolu. Proč? Proto, že Eucharistie, to není jenom »jakási svátost«, ale živý Kristus! Všechny eucharistické zázraky nám připomínají totéž – jsou to živé buňky lidského těla! Pán nám říká: »Pozor, Já jsem to! Jak pozorně Mě přijímáš?« To nás vede k tomu, abychom si položili otázku, jakým způsobem přijímáme svaté přijímání. Jaké je naše uvědomění, uvědomění si Toho, koho přijímáme? Zda dokážeme pochopit to, že přijímání, to není jenom kousek chleba, ale – jak říkal Benedikt XVI. – »osobní setkání s naším Spasitelem a Stvořitelem«. Že On je živý! Že On v nás působí!“

Cesta k obrácení

„V Mexiku jsme otevřeli kapli k adoraci v jedné z nejnebezpečnějších čtvrtí. Jistý člověk na adoraci doprovázel své známé, zůstal s nimi v kapli a pak se společně vraceli domů. Nebyl to praktikující katolík, dělal to jenom kvůli jejich bezpečnosti. Po dvou nebo třech týdnech už to nevydržel a šel ke zpovědi. Po čtyřiceti letech, kdy byl daleko od Ježíše! Dokážete si to přestavit? Jak obrovská je Pánova síla! Tak velká, že ten člověk nezvládl pobývat blízko Ježíše s vědomím svých hříchů, poněvadž v jeho světle jsou vidět všechny hříchy a nedokonalosti. Proto vlastně svatí vnímali sami sebe jako hříšníky. Občas ti, kteří jsou od Boha vzdáleni, přicházejí ke zpovědi a tvrdí: »Já vlastně ani nemám žádné hříchy. Nikoho jsem nezabil, nic jsem neukradl...« Děje se to tak proto, že nemají povědomost o svých hříších. Ale když přicházíme adorovat Svátost, uvědomujeme si, že sami máme o ni usilovat. Tak vlastně začíná cesta obrácení. Protože obrácení je něčím stálým. Nikdo z nás nemůže říct: »Já už jsem obrá-

cený!« Obrácení je proces, je to ustavičné prohlubování víry, neustálé přibližování se ke Kristu. Svátost je sjednocení s Ním.“

Nemusíš nic dělat

„Často se mě lidé ptají: »Co mám dělat během adorace? Jak se adoruje?« Podle mého mínění se učíme adorovat tím, že adorujeme. Jsme schopni Boha poznávat v takové míře, jak se nám poznávat dá. Takže jaký kurz máme absolvovat, abychom mohli adorovat? Žádný! Myslím si, že našim největším problémem není nedostatek připravenosti, ale to, že jsme si zvykli na to, že musíme »něco dělat«. Ale v případě adorace je to úplně naopak! Tady musíme dovolit, aby právě On »něco udělal«. Tím, který »něco dělá«, je Bůh. On stojí před námi v průběhu adorace, ale také my stojíme před Ním. A tehdy »vystavení« jeho působení musíme otevřít svá srdce, musíme na sebe zapomenout. A to je při adoraci nejdůležitější! Dát se milovat, dovolit Mu nás obejmout, pohládit, zapomenout sami na sebe. A pokud potom přijde kontemplativní modlitba, tím lépe. Následuje-li pak rozhovor s Ním, tím lépe.“

Adorovat Ježíše – opřít se hlavou o jeho hrud'

„Svatý Jan Pavel II. nás takto vybízí k adorování Nejsvětější svátosti: »Je krásné s Ním rozmlouvat, ležet na jeho hrudi jako milovaný učeďník (srov. Jan 13,25) a nechat se jemně pronikat nekonečnou láskou jeho srdce. Má-li se křesťanství v naší době vyznačovat především »uměním modlitby«, jak necítit novou potřebu setrávat dlouho v duchovním rozhovoru, v tiché adoraci, v postoji lásky před Kristem přítomným v Nejsvětější svátosti? Kolikrát jsem, moji milovaní bratři a sestry, učinil tuto zkušenost a čerpal z ní sílu, útěchu a podporu! (...) Eucharistie je nevýslovný poklad: nejen když se slaví, ale i když se před ní člověk zastaví mimo mši, umožňuje to čerpat ze samého pramene milosti.« (EE 25)“

Není možné stát na dešti a nezmoknout

„Netrap se, pokud se ti během adorace začne zdát, že jsi jakoby před stěnou. Protože to není pravda! Nezávisle na tom, zda jeho přítomnost pociťuješ nebo ne, On je. I když ti adorace připadá jako boj,

dostaneš milosti. Není možné stát na dešti a nezmoknout. Není možné pobývat na slunci a neopálit se. Totéž je i v tomto případě. Není možné být před Nejsvětější svátostí a nebyť proniknut paprsky milosti. Svatá sestra Faustyna Kowalská měla během adorace takovou vizi: Viděla, jak z Nejsvětější svátosti vycházejí prameny Božího milosrdenství a dotýkají se dokonce i těch, kteří jsou od Něho daleko. Svatý Jan Pavel II. říkal, že ten, kdo adoruje, je přímluvcem celého světa. Když adorujeme – my první z toho máme prospěch, ale je to ku prospěchu také těm, za které se modlíme. Získávají i další: ti, kteří díky tomu, že je kaple otevřená, mohou vstoupit a potkat se s Pánem.“

Zapomenutý rozměr adorace a zjevení ve Fatimě

„Je ještě jiný rozměr adorace, na který se často zapomíná, a tím je zadostiučinění. Zadostiučinění za odpadlictví, znesvěcení, svatokrádeže, za naše vlastní hříchy, kterých přece není málo. Zadostiučinění a přímluva za někoho jsou něčím spojeným. O čem hovořila zjevení ve Fatimě? Určitě by většina odpověděla: o odevzdání se Neposkrvněnému Srdci Nejsvětější Panny Marie, o zasvěcení Ruska, o každodenní modlitbě růžence, ale je ještě něco důležitějšího – o Eucharistii. První zjevení ve Fatimě byla ta, ve kterých anděl připravoval děti na příchod Panny Marie. Dva roky před zjevením anděl učí děti přimlouvat se a zadostiučinit za hříchy právě před Nejsvětější svátostí! Učí je modlitbami: »Nejsvětější Trojice, Otče, Synu, Duchu Svatý, velebím Tě s největší úctou a obětují Ti nejdražší Tělo, Krev, Duši a Božství Ježíše Krista, přítomného ve všech svátostáncích světa, na odpuštění za znevážení, svatokrádeže a opomenutí, kterými On je uražen! Pro nekonečné zásluhy jeho Nejsvětějšího Srdce a Neposkrvněného Srdce Mariina Tě prosím o obrácení ubohých hříšníků.« Co v té modlitbě obětujeme my? Eucharistii! Vždycky obětujeme Eucharistii, protože je Jí Ježíš ve své eucharistické podobě!“

Tajemství odhalované díky milosti

„Ježíš je mezi námi ve své eucharistické podobě, ta přítomnost je jedinečná, nepopsatelná, reálná, živá! I my můžeme odhalit tajemství té přítomnosti, jestliže

► přijmeme milost, kterou nám dává. A to nás tedy zve Boží láska, to ona nás uschopňuje dotknout se toho neodhalitelného tajemství, kterému plně porozumíme až na věčnosti. To je tajemství lásky, která nás zve, abychom se k ní přiblížili. A pokud nahlédneme pod »roušku« eucharistické podoby, ve které je skrytý, tehdy si uvědomíme, že je to sám Bůh všemohoucí.“

Není třeba se bát otevírání kostelů i v noci

„Když jsme připravovali ustavičnou adoraci v Pamploně, lidé tvrdili, že to je veliké štěstí, že biskup vybral právě tu kapli, protože nedaleko ní se nachází policejní stanice, takže bude mít dobrou ochranu. Tenkrát jsem řekl: »Ale přesně naopak! To policie má štěstí, že blízko ní bude ve dne v noci adorovaný Pán.« A představte si, krátce poté, co jsme v té kapli zahájili ustavičnou adoraci, provedla ETA v městě teroristický útok. Byli snad nějaký ranění? Vůbec ne! Veškeré způsobené ztráty byly pouze materiální. Pán nás opravdu chrání od zlého a nejdůležitější je to, abychom si to sami uvědomovali. On skutečně působí, nestojí nečinně, působí celou svou mocí! A to je nejkrásnější! Chci-li tomu rozumět a začínám Ho adorovat, On mě proměňuje a ta moc proměny vyzařuje na druhé. A to je vlastně Boží plán, aby mé obrácení vedlo k obrácení dalších lidí.“

Dostáváme, abychom mohli rozdávat

„Když přicházíme do kaple ustavičné adorace, dostáváme jednu milost za druhou, dostáváme pokoj a lásku, čili všechno to, co máme nést jiným lidem. »Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce; neboť jste-li mimo mne, nemůžete dělat nic.« (Jan 15,5) Eucharistická adorace je vlastně »setrvávání v Něm«. Poněvadž nemohu dát ze sebe druhé osobě nic dobrého, co nejdříve nedostanu od Boha. A vlastně na adoraci, v průběhu té hodiny, mohu dostat pokoj, abych ho zanesl jiným; mohu dostat lásku a být jejím vyslancem a všechno to, co je dobré: radost, trpělivost... To je přece na adoraci to nejkrásnější! Každé setkání s Pánem se stává setkáním s Přítelem, tak jak uváděla ona paní: »s mým nejlepším Přítelem.«“

Z Mňujcie sie! 2/2015 přeložila -vv-

Kardinál Schönborn: Tvrdé srdce mění pastýře ve vlky

„Když se zatvrdí srdce, mohou se pastýři měnit ve vlky a kardinálové v ďáblы,“ citoval kardinál Christoph Schönborn učitelku církve sv. Kateřinu Sienskou při zahájení (31. března 2016) evropského Apoštolského kongresu milosrdenství v římském kostele sv. Ondřeje. „Řecký výraz *porosis* označuje odumírání tvrdnouceho mozolnatého orgánu,“ vysvětloval vídeňský arcibiskup. „Mít tvrdé srdce pak znamená oddálení od Boha a ztrátu vnímavosti vůči bližnímu, ztrátu lidsví – jedním slovem, je to pohanství,“ dodal kardinál Schönborn s poukazem na Evropu, která se právě dnes ocitla v takové situaci: „Místo abychom na sebe brali alespoň část bídy chudých lidí, stavíme železnou oponu.“ Tvrdość srdce se netýká jenom politiky a společnosti, nýbrž ohrožuje také kněze, poznamenal rakouský kardinál a vrátil se ke svým nedávným zkušenostem z cesty do iráckého Kurdistánu. Navštívil tam šest uprchlických táborů, kde žije také 100 000 křesťanů přehajících před takzvaným Islámským státem.

Vídeňský arcibiskup jejich situaci popsal s užitím podobenství o proradných vinařích: „Co nám chce Ježíš říci tímto

podobenstvím? Vyzývá nás k pomstě? Nikoli, Ježíš zde poukazuje na logiku tohoto světa, protože jinak by protičeřil svým vlastním slovům z horského kázání,“ zdůraznil kardinál Schönborn: „Vylekal jsem se,“ pokračoval, „když někdejší americký prezident Bush ihned po útoku na newyorská Dvojčata volal po pomstě. Od muže, který se prohlašoval za křesťana, jsem očekával výzvu k pokání a obrácení, nikoli vyhlášení války. Kudy se pak svět vydal?“ tázal se vídeňský arcibiskup. „Cestou válek v Iráku, Afghánistánu ... a dnes zažíváme následky těchto tragických a zbytečných bojů. Křesťanství uprchlíci, které jsem potkal v Iráku, jsou důsledkem oné reakce na 11. září.“ Bůh nicméně nevítežil nad nedostatkem našeho milosrdenství jinak než přebytkem svého milosrdenství, uzavíral kardinál Schönborn. Sám Ježíš je totiž výkladem podobenství o proradných vinařích – nikoli slovy, nýbrž jednáním, protože odpověď na jejich zlo byl dar jeho vlastního života. Oni zabili Syna a Syn se dal zabít za odpuštění jejich hříchů – zaznělo mimo jiné v úvodní meditaci evropského Kongresu milosrdenství.

Podle www.radiovaticana.cz

Zázrak čínských konverzí a křtů

O letošních Velikonocích vstoupilo do čínské církve nejméně 20 000 nových katolíků, píše agentura *Asia News*. Křestní obřady se v Číně slaví rovněž o Vánocích, Letnicích a slavnosti Nanebevzetí Panny Marie. Ročně je tak odhadem pokřtěno nejméně 100 000 dospělých lidí na území celé Číny.

Jak píše zpravodajská agentura, čínská vláda a ministerstvo pro náboženské záležitosti se znepokojením sledují růst křesťanství v zemi. Počet křesťanů se totiž pohybuje kolem sta milionů, zatímco Čínská komunistická strana má 85 milionů zapsaných členů. Podle pozorovatelů však právě komunistická politika vyúsťuje v duchovní hledání, které často skončí přilnutím ke křesťanství. Teoretický a praktický materialismus, který nutí k hromadění vlastnictví, vede mno-

hé lidi k otázkám po smyslu života. Nově pokřtění často prohlašují, že jim blahobyť a konzum nepostačovaly, nýbrž hledali hlubší smysl bytí. Materialistický nátlak navíc nutí k individualismu a vykořisťování. Mnozí jiní lidé – zejména venkovští přistěhovalci – tak v katolických společenstvích nalézají pomoc a přijetí. „Když jsem potkal katolíky,“ svěřil se jeden z katechumenů před přijetím svátosti, „cítíl jsem se mezi nimi jako člověk, jehož důstojnost nezáleží na majetku či chudobě.“

Agentura *Asia News* dodává, že oslavy Velikonoc proběhly v Číně vesměs v klidu. Také neoficiální společenství mohla slavit liturgii, ačkoli od nich policie požadovala, aby se vše odehrávalo v malých skupinách a bez hlasitého zpěvu.

Podle www.radiovaticana.cz

Milosrdenství – proč vlastně?

Křesťané jsou zvláště vyzýváni, aby konali skutky milosrdenství. Ale proč to vlastně mají dělat? Tvrzení, že „to nějak patří k tomu“, samo o sobě není žádnou pobídkou.

„Dítě, měj podíl na milosrdenství. Ono je branou k blaženosti.“ Tato slova slezského barokního autora Angela Silesia popisují v krátkosti, o co se vlastně jedná: Milosrdenství je jednou z bezpečných cest k nebi. Že tomu tak je, se ukazuje už v tom, že prokazování milosrdenství ve svých různých podobách se vine jako červená nit Písmem svatým a také úvahami církevních otců už od prvních staletí církevních dějin. Velký světec Cyprián z Kartága podtrhává, že skutky milosrdenství jsou velkou pomocí dvojím způsobem: zaprvé ve vztahu k našim hříchům a zadruhé, že dodávají důraz našim modlitbám.

„Milosrdenstvím a věrností se usmírů je provinění.“ (Př 16,6) „Voda uhasí plamenou oheň a milosrdenství usmíří hříchy.“ (Sir 3,30) Tato dvě místa jsou církevními otci bezpočtukrát citována, aby potvrdila, že almužny působí odpuštění hříchů. V jednom svém kázání dává svatý Augustin promluvit Bohu ke spravedlivým v nebi: „Že jste směli vejít do nebeského království, nebylo ani proto, že jste zůstali v životě bez hříchu, nýbrž že jste své hříchy vykoupili almužnami.“ (Sermo 60,10) A svatý Jan Zlatoústý neváhal zvolat: „Milosrdenství je královnou všech ctností. Je jedno, jak těžké jsou tvoje hříchy – váha tvých almužen váží více než ony všechny dohromady.“ (Hom. 3 de paenit.)

V této souvislosti se ale mějte na pozoru před možná lákavými myšlenkami, že byste se mohli velkorysími almužnami vyhnout odpuštění hříchů ve svaté zpovědi. Církevní otcové říkají rovněž důrazně:

Každý materiální skutek milosrdenství je bez zásluhy, tj. není pokladem pro nebe, když jej nedoprovází obrácení srdce, „protože Bůh se nedívá na to, komu se dává,

nýbrž s jakým smýšlením se dává.“ „Proto se mají konat dobré skutky, abychom byli vyslyšeni, až se budeme odprošovat za vykonané hříchy, nikoliv abychom setrvali v hříších v domněnce, že si získáme dobrými skutky omluvenku za hříchy.“ (Sv. Augustin) Tak byli už církevní Otcové přesvědčeni o tom, že skutky milosrdenství jako takové mohou vymazat jenom lehké hříchy. Skutky milosrdenství nejsou bez správného postoje srdce žádnou vstupenkou do nebe, a proto varoval Jonáš z Orleansu důraznými slovy: „Boha není možno podplatit penězi, abychom mohli dále hřešit. Spíše u něho najdeme útočiště, abychom už nemuseli hřešit.“ (Inst. Laic. 3,10) Upřímnost a obrácení jsou nezbytnými předpoklady pro to, aby se skutky milosrdenství staly skutečnými poklady pro nebe, které moli ani červi nežerou (Mt 6,19). Mnozí učitelé duchovního života viděli proto skutky milosrdenství v dobrém smyslu nejenom v první řadě ja-

ko nápravu, nýbrž už jako plod vlastního obrácení a pokání. Právě lakomý nebo ve svém srdci zatvrzelý by nebyl schopný dávat almužny, kdyby zrovna nebyl na cestě obrácení, říká Maxim z Turína.

Ale také život modlitby se nedá oddělovat od milosrdenství. Ukazuje se, „že naše modlitby a náš půst jsou méně účinné, když nejsou podporovány almužnami, že naše snažné prosby samy o sobě jsou příliš slabé, aby dosáhly vyslyšení, když k nim nepřistoupí dobré skutky jako odpovídající zesílení. Tak zjevuje anděl (Rafael mladému Tobiášovi) a potvrzuje, že teprve almužnami se naše prosby stávají účinnými, že teprve almužnami je naše duše osvobozena od smrti.“ Je to zase znovu svatý Cyprián, který ve svých úvahách o záležitostech Tobiáše a Sary přišel k tomuto poznání. V knize Tobiáš totiž anděl Rafael říká: „Dobrá je modlitba v pravdě a milosrdenství se spravedlností je lepší než bohatství s bezprávím. Je lépe prokazovat milosrdenství než shromažďovat zlato.“ (Tob 12,8)

Svatý Augustin si dopisoval s jednou vysloveně blahobytně žijící paní, která ho prosila o rady pro svůj modlitební život. V jednom dlouhém dopise povzbuzuje vznešenou Probu, aby používala především těch prostředků, které jsou k modlitbě zvláště potřebné: půst, správné ovládnutí smyslových radostí a obzvláště také almužny. V návaznosti na Žalm 77 se ptá Augustin, jak je možné, že vztahujeme své ruce k Bohu, když je nevztahujeme v milosrdenství k těm, kteří jsou v nouzi. (Epist. 130)

A právě tady se uzavírá kruh: Vždyť nakonec se na všechny skutky milosrdenství, ať jsou duchovní nebo tělesné, vztahuje slovo našeho Pána Ježíše Krista: „To jste pro mne učinili!“ (srov. Mt 25,40) Svatý Cyprián říká, že nemůže být lepší pobídka pro věřícího, než vědomí, že najde v nemocném nebo trpícím nouzi tvář Pána samotného. A tak apeluje na svoje posluchače: „Když už si nemůžete vážit bližního v nouzi kvůli jemu samotnému, podívejte se alespoň na toho, který se na vás dívá – na samotného Pána!“

*Z Informationsblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus 1/2016
přeložil -mp-*

ORELSKÁ POUŤ K PANNĚ MARIÍ SVATOHORSKÉ NA SVATOU HORU – 28. května 2016

Program: 10.00 hod. – začátek poutí u kostela sv. Jakuba na nám. TGM v centru Příbrami; poutní procesí • 11.30 hod. – na Svaté Hoře slavná asistovaná mše svatá podle misálu z r. 1962; uctění Panny Marie Svatohorské; svěcení orelského praporu • 13.00 hod. – občerstvení na Svaté Hoře (individuálně) • 15.00 hod. – pobožnost křížové cesty v ambitech Svaté Hory; svátostně požehnání v bazilice.

Na IX. svatohorské pouti v roce 2016 budeme prosit Naši milou Paní, aby chránila své orly a dodala jim odvahu pravých křesťanských bojovníků v zápasech tohoto světa. Milí poutníci, pokud můžete, zúčastněte se procesí z centra Příbrami. Orelské prapory, orelské stejnokroje a lidové a spolkové kroje vítány! Použijte mešní řád z předchozích poutí.

Kontakt: Orel župa Svatováclavská – br. Stanislav Vejvar, zupa.svatovaclavska@orel.cz. Pozvánka a mešní řád: <http://orel-zsv.g6.cz/akce.pdf>.

Suma o darech svatého Josefa (22)

PRVNÍ ČÁST

Kapitola XVI: Dar ctností, které pronikaly chování svatého Josefa (Druhá část)

Chování nejsvětějšího Josefa bylo panické slibem, slovy a skutky. Složil totiž slib panictví, jak bylo řečeno, a ten pak zachovával svými běloskvoucími slovy a skutky, které dávaly vyniknout jeho panictví. Vždyť Josef byl v neustálém kontaktu se svatou Pannou, jejíž čistota byla vrcholná.

Je bezesporu něčím radostným vést rozhovory s filozofy a teology, neboť jejich řeč se velmi často zabývá nejvyššími věcmi. Je to tak příjemné, že nějaká duše zabývající se filozofií touží naslouchat disputacím a tento způsob rozmluvy ji velice obšťastňuje. Hledáš-li, proč tomu tak je, věz, že přirozená blaženost myslí, jak dosvědčuje Aristoteles v desáté knize své *Etiky* (Nikomachovy), spočívá v tom, že svým rozumem dosahujeme vyšších skutečností, především separovaných substancí⁽¹⁾ a nejvíce samotného Boha. Pročž též Aristoteles v dvanácté knize svého díla *O živočiších* praví: „Více toužíme znát málo o věcech hodných úcty a nejvyšších, i když jen pravděpodobně a analogicky, než znát mnoho a s jistotou o věcech méně úctyhodných.“

Josef byl muž jasného rozumu, který byl stále a stále zdokonalován milostí a častým zjevením andělů, jimž je vlastní osvěcovat. Zakoušel také poznání o nejvyšších věcech své snoubenky, jejíž slova byla sladší než med a plástek medu.⁽²⁾ Proto je třeba rozumně mít za to, že se svatý Josef takovýchto rozhovorů na dlouhou dobu nestránil. Ó šťastný muži! O nejčistší srdce! Ó panická mysl, která jsi mezi smrtelníky zakoušela ve svých běžných rozhovorech takové věci! Tím již začínáme hovořit o Josefově andělském chování.

Jeho chování mělo zajisté andělské mravy společenstvím, rozumem, vůlí, službou a kontemplací. Mravy blažených andělů září úplnou čistotou, vynikají božskou moudrostí a hoří nejvyšší láskou. Toto trojí se jasně ukázalo na andělech, kteří se podle 18. kapitoly kni-

hy Genesis zjevili Abrahámovi: čistota v pokrmu a nápoji; moudrost ve zjevení skrytých věcí, když předpověděli narození Izáka, a láska, když ukázali, že milují Abraháma, a když mu jménem Boha řekli: „Mám skryt před Abrahámem, co hodlám udělat?“⁽³⁾

Totéž ukázal archanděl Rafael, když doprovázel Tobiáše: čistotu v oblečení, moudrost v radě a lásku, když řekl: „Zdálo se, že jsem s vámi jedl a pil, ale já požívám neviditelného pokrmu a nápoje, který nemůže být lidmi viděn.“⁽⁴⁾

Josefovy mravy tak máme nazývat andělskými proto, že stále vydechoval čistotu panictví, vyjadřoval božskou moudrost, když uskutěčňoval andělské rady, a planul božskou láskou, když na svých rukou cho-

val pravého Boha. Jak by někdo, kdo se dlouho zdržuje u velkého ohně, mohl zchladnout? Náš Bůh je však hořící oheň a Josef stál po jeho boku po mnoho hodin. Podle svědectví evangelia se Josefovi dostalo mnohých andělských zjevení, a tak jsme takřka nuceni vyznávat, že se těšil andělské společnosti. To, že byl s anděly v důvěrném přátelství, můžeme doložit i z toho, že měli ve zvyku nazývat Josefa vlastním jménem a příjmením, když ho oslovovali: „Josefe, synu Davidův.“⁽⁵⁾

Andělský rozum je svou přirozeností nejvyšší jasný, a to vzájemným osvětlením a patřením na Boha. Aristoteles praví v druhé knize svého díla *O duši*: „Citliví, tj. vznešení tělesně, jsou svou myslí schopní.“ Josef byl nejvznešenější, a proto svým rozumem nejvyšší vynikající. Navíc často přijímal osvětlení od andělů, jak čteme v evangeliu. A konečně byl vzděláván nejsvětější Pannou a Kristem. Který král, ptám se, pokud není mentálně zaostalý, by nespěl řízení toho, co je mu nejdražší, muži nejvyšší moudrému, starostlivému a věrnému? Bůh, jehož moudrost je nepochopitelná, dal Krista, cíl celého světa a cennějšího než celý svět, svatému Josefovi, aby ho vedl, střežil a živil. To je do-

statečný důvod pro to, abych tvrdil a věřil, že zářil nejvyšším jasným rozumem mezi všemi muži své doby, a přesvědčen tímto důvodem to neváhal napsat. Odtud plyne, že Josefova vůle byla zapálena božskými plameny lásky, jež zcela jedinečným způsobem působily, že všechny jeho skutky, slova, pohyby a služby byly překrásné.

Po boku Boha vždy stojí chór andělů, z nichž nemálo je posíláno, aby sloužilo těm, kteří se mají ujmout zaslíbeného dědictví spásy. Můžeš jen pomyslet na to, že by se Josef někdy dobrovolně vyhýbal tomu, aby byl s Kristem, a to jak v jeho dětském a chlapeckém věku, tak i v jeho dospívání a mládí? On rovněž sloužil Kristu s velkým jásetem srdce, a to i kvůli těm, kteří se jednou měli ujmout zaslíbeného dědictví spásy. Z toho vyplývá, že vedl život zcela oddaný kontemplaci Krista Boha, a ve své myslí se z ní těšil i tehdy, když pro různé rodinné záležitosti byl od Krista tělesně vzdálen. Tak v něm zářilo andělské chování. O andělech se totiž píše, že „v nebi stále hledí na tvář mého nebeského Otce“⁽⁶⁾.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„*Summa de donis Sancti Ioseph*“
(*Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887*)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Separovanými substancemi, tedy podstatnými bytostmi, které jsou odděleny od materie (látky), se zabývali již starověcí filozofové. Ve světle katolické víry jsou ztotožněny s anděly, tj. s čistě duchovními bytostmi. Sv. Tomáš Akvinský jim věnoval jedno dílo, které vyšlo i v českém překladu: srov. Tomáš Akvinský: *O separovaných substancích*. Praha: Krystal OP, 2011. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Srov. Ž 19,11; Sir 24,20. [pozn. překl.]

⁽³⁾ Gn 18,17.

⁽⁴⁾ Tob 12,19.

⁽⁵⁾ Srov. Mt 1,20. [pozn. překl.]

⁽⁶⁾ Mt 18,10.

Pondělí 18. 4. 2016

6:05 Pro vita mundi (122. díl): PhDr. Daniela E. Komárová
6:50 V pohorách po horách (14. díl): Brada 7:00 Buon giorno s Františkem 8:05 Přejeme si... 8:25 Misie slovenských salesiánů v Belgii 9:20 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (6. díl): Templetonova cena 9:50 Sedm výprav Josefa Vágnera (5. díl): Tragédie žiraf 11:15 Léta letí k andělům (74. díl): Václav Žilka – hudebník a pedagog podle Veroniky Žilkové, rodiny a přátel 11:35 Byl jsem mimo 11:45 Bible pro nejmenší: Mojžíš 11:50 Sedmihlásky (25. díl): Keď si ty taký krajčír 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple salesiánské chaty Salaš ve Pstruží [L] 12:50 Stíny barbarské noci 13:35 Bača Milan od Juraja do Šimona 14:00 Ars Vaticana (8. díl) 14:10 Kmotr. Poslední v Čechách 14:25 Duchovní malby (5. díl): Ježíšovo veřejné působení 14:55 Noční univerzita: RNDr. František Mikloško – Slovenská spoločnosť a cirkev 16:05 V souvislostech (137. díl) 16:25 Plnou parou do srdce Beskyd 17:00 Robert Křesťan a Druhá tráva na Mohelnickém dostavníku 2015 (2. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2015 [P] 17:40 Děti Tsunami 18:00 Salesiánský magazín [P] 18:15 VideoJournal české vědy 18:30 Bible pro nejmenší: Mojžíš – podivný oheň 18:35 Sedmihlásky (25. díl): Keď si ty taký krajčír 18:45 Vezmi a čti: Duben 2016 [P] 19:00 Vatican magazine (858. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 19:30 Přejeme si... 20:00 Dům ze skla? (9. díl): S publicistou Alešem Palánem [L] 21:05 ARTBITR – Kulturní magazín (17. díl) [P] 21:15 Noemova pošta: Duben 22:50 Vatican magazine (858. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:20 Noční univerzita: Eucharistie, smlouva nová a věčná 0:30 Terra Santa News: 13. 4. 2016 0:50 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 19. 4. 2016

6:05 Poselství svatých: Johanka z Arku 6:15 Má vlast: Třebíč 7:15 Přejeme si... 7:35 750 let Svinova 8:15 Pod lampou 10:20 Salesiánský magazín 10:35 Noční univerzita: Eucharistie, smlouva nová a věčná 11:40 Hermie a přítel v nouzi 11:45 Bible pro nejmenší: Mojžíš – podivný oheň 11:50 Sedmihlásky (25. díl): Keď si ty taký krajčír 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Post Scriptum [P] 12:15 Vatican magazine (858. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 12:45 Ars Vaticana (8. díl) 12:55 Příběh o Žofii 13:40 V pohorách po horách (14. díl): Brada 13:50 V souvislostech (137. díl) 14:10 Střední cesta 14:25 Noemova pošta: Duben 16:00 Přejeme si... 16:20 Terra Santa News: 13. 4. 2016 16:40 Zambie: Řemesla Dona Boska 16:55 Útulek svatého Juana Diega 17:10 Léta letí k andělům (74. díl): Václav Žilka – hudebník a pedagog podle Veroniky Žilkové, rodiny a přátel 17:30 Muzikanti, hrajte 18:00 Noeland (30. díl) 18:30 Bible pro nejmenší: Mojžíš před faraonem 18:35 Sedmihlásky (25. díl): Keď si ty taký krajčír 18:40 Animované biblické příběhy: Milosrdný Samaritán 19:10 Hermie a jeho přátelé: Buzbyho plážová party 19:20 Byl jsem mimo 19:30 Zpravodajské Noeviny: 19. 4. 2016 [P] 20:00 Missio magazin: Duben 2016 [P] 21:05 Řeckokatolický magazín [P] 21:20 Můj Bůh a Walter: Stvoření a evoluce 21:35 Zpravodajské Noeviny: 19. 4. 2016 22:00 Post Scriptum 22:10 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (121. díl): (Nejen) Kašava slaví! 23:35 Zrnko na perle Karibiku 23:50 Kaple v poušti 0:10 Večer chval (51. díl): Celostátní přehlídka církevních škol v Odrách 1:25 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 20. 4. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 19. 4. 2016 6:25 Noční univerzita: RNDr. František Mikloško – Slovenská spoločnosť a cirkev 7:30 Plnou parou do srdce Beskyd 8:10 Harfa Noemova: Český klasicismus v díle Leopolda Koželuha 8:35 44 let novičkou 9:00 Vatican magazine (858. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 9:30 Ars Vaticana (8. díl) 9:40 Přímý přenos generální audience papeže [L] 10:55 VideoJournal české vědy 11:10 Lidé, kteří milují život 11:45 Bible pro nejmenší: Mojžíš před faraonem 11:50 Sedmihlásky (25. díl): Keď si ty taký krajčír 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 ARTBITR – Kulturní magazín (17. díl) 13:00 Hlubinami vesmíru: S dr. Martinem

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Urbanecm, 2. díl – Teorie relativity 13:45 Poselství svatých: Johanka z Arku 13:55 Děti Tsunami 14:10 Na druhý pohled: 7. díl 15:40 Salesiánský magazín 16:00 Vezmi a čti: Duben 2016 16:15 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (121. díl): (Nejen) Kašava slaví! 17:40 Zpravodajské Noeviny: 19. 4. 2016 18:05 Můj Bůh a Walter: Zlo 18:30 Bible pro nejmenší: Voda se rozestoupila 18:35 Sedmihlásky (25. díl): Keď si ty taký krajčír 18:40 O starých Starých Hamrech 19:30 Terra Santa News: 20. 4. 2016 [P] 20:00 Večer chval (52. díl): Adonai [L] 21:20 Noční univerzita: Eucharistie, smlouva nová a věčná – diskuse [P] 22:15 Generální audience Svatého otce 22:45 Duchovní malby (5. díl): Ježíšovo veřejné působení 23:10 BET LECHEM – vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum – český ostrov v římském moři 23:25 Staňte se soli 0:05 Má vlast: Třebíč 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 21. 4. 2016

6:05 Stíny barbarské noci 6:45 BET LECHEM – vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum – český ostrov v římském moři 7:00 Můj Bůh a Walter: Zlo 7:20 Oko bez světla se nepotěší 8:40 Kmotr. Poslední v Čechách 8:55 Útulek svatého Juana Diega 9:10 Řeckokatolický magazín 9:25 Terra Santa News: 20. 4. 2016 9:45 Byl jsem mimo 10:00 Noemova pošta: Duben 11:35 Kostel na předměstí 11:45 Bible pro nejmenší: Voda se rozestoupila 11:50 Sedmihlásky (25. díl): Keď si ty taký krajčír 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Post Scriptum [P] 12:15 Má vlast: Třebíč 13:10 Libanonský odkaz 13:35 Generální audience Svatého otce 14:05 Muzikanti, hrajte 14:35 Zrnko na perle Karibiku 14:50 Noeland (30. díl) 15:20 Plnou parou do srdce Beskyd 16:00 Zpravodajské Noeviny: 19. 4. 2016 16:20 Buon giorno s Františkem 17:25 Bratr Prem Bhai 17:35 V pohorách po horách (14. díl): Brada 17:45 Ars Vaticana (9. díl) 18:00 Animované biblické příběhy: Milosrdný Samaritán 18:30 Bible pro nejmenší: Desatero přikázání 18:35 Sedmihlásky (25. díl): Keď si ty taký krajčír 18:40 750 let Svinova 19:15 Dvanáct rwandských mučedníků 19:30 Zpravodajské Noeviny: 21. 4. 2016 [P] 20:00 Cvrlikání (44. díl): Trojka Zuzany Homolovej 21:10 Putování po evropských kláštřech: Ad Lenglet, benediktin z kláštera ve Vaals, Belgie 21:40 Post Scriptum 22:00 Pod lampou [P] 0:05 Zpravodajské Noeviny: 21. 4. 2016 0:25 Vezmi a čti: Duben 2016 0:40 Poselství svatých: Johanka z Arku 0:50 Zpravodajské Noeviny: 21. 4. 2016 1:10 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 22. 4. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 21. 4. 2016 6:25 Vezmi a čti: Duben 2016 6:40 Sedm výprav Josefa Vágnera (5. díl): Tragédie žiraf 8:05 Velké ticho v Poličanech 8:25 Duchovní malby (5. díl): Ježíšovo veřejné působení 8:50 Noční univerzita: Eucharistie, smlouva nová a věčná – diskuse 9:40 Salesiánský magazín 10:00 ARTBITR – Kulturní magazín (17. díl) 10:10 Dům ze skla? (9. díl): S publicistou Alešem Palánem 11:15 Na hranici pekla: Pronásledování křesťanů v Iráku 11:45 Bible pro nejmenší: Desatero přikázání 11:50 Sedmihlásky (25. díl): Keď si ty taký krajčír 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Ars Vaticana (9. díl) 13:00 Děti Tsunami 13:20 Hrdinové víry (9. díl): Štěpán Trochta 14:25 Mwebare kwija – Klínka v buši 14:40 Plnou parou do srdce Beskyd 15:15 Stíny barbarské noci 16:00 Zpravodajské Noeviny: 21. 4. 2016 16:20 BET LECHEM – vnitřní domov (19. díl):

Nepomucenum – český ostrov v římském moři 16:35 Missio magazin: Duben 2016 17:40 Robert Křesťan a Druhá tráva na Mohelnickém dostavníku 2015 (2. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2015 18:25 Sedmihlásky (25. díl): Keď si ty taký krajčír 18:30 Bible pro nejmenší: Balaam 18:35 Putování po evropských kláštřech: Ad Lenglet, benediktin z kláštera ve Vaals, Belgie 19:05 Harfa Noemova: Český klasicismus v díle Leopolda Koželuha 19:30 Můj Bůh a Walter: Zlo 20:00 Kulatý stůl (195. díl): Rok milosrdenství [L] 21:45 ARTBITR – Kulturní magazín (17. díl) 22:00 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (7. díl): Žít v dialogu, Žít s tajemstvím 22:25 V pohorách po horách (14. díl): Brada 22:35 750 let Svinova 23:10 Charita Vsetín 23:30 Noemova pošta: Duben 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 23. 4. 2016

6:05 Jazzový skřítek a jeho Pekáč 6:25 Plnou parou do srdce Beskyd 7:00 BET LECHEM – vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum – český ostrov v římském moři 7:15 Poselství svatých: Johanka z Arku 7:25 Robert Křesťan a Druhá tráva na Mohelnickém dostavníku 2015 (2. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2015 8:30 Noeland (30. díl) 9:00 Sedmihlásky (25. díl): Keď si ty taký krajčír 9:05 Animované biblické příběhy: Milosrdný Samaritán 9:35 Můj Bůh a Walter: Zlo 10:00 Vezmi a čti: Duben 2016 10:15 Řeckokatolický magazín 10:30 Missio magazin: Duben 2016 11:30 Byl jsem mimo 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [P] 12:10 Post Scriptum [P] 12:20 Zpravodajské Noeviny: 21. 4. 2016 12:40 Pod lampou 14:45 Cvrlikání (44. díl): Trojka Zuzany Homolovej 15:50 Vatican magazine (858. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 16:25 Dům ze skla? (9. díl): S publicistou Alešem Palánem 17:30 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (7. díl): Žít v dialogu, Žít s tajemstvím 18:00 Muzikanti, hrajte 18:30 Bible pro nejmenší: Balaam 18:35 Sedmihlásky (25. díl): Keď si ty taký krajčír 18:40 Duchovní malby (6. díl): Ježíšovo utrpení 19:30 V souvislostech (138. díl) [P] 20:00 Sekce pro mládež ČBK [P] 20:25 Obdarování – Otec Radek [P] 20:40 V pohorách po horách (15. díl): Violík 20:50 Harfa Noemova [P] 21:15 Terra Santa News: 20. 4. 2016 21:35 Smířící kříž 22:05 Post Scriptum 22:15 Hlubinami vesmíru: S dr. Martinem Urbanecm, 2. díl – Teorie relativity 22:55 Dvanáct rwandských mučedníků 23:10 Noční univerzita: RNDr. František Mikloško – Slovenská spoločnosť a cirkev 0:20 Útulek svatého Juana Diega 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 24. 4. 2016

6:15 Plnou parou do srdce Beskyd 6:50 Ars Vaticana (9. díl) 7:00 Cvrlikání (44. díl): Trojka Zuzany Homolovej 8:10 Řeckokatolický magazín 8:25 Stíny barbarské noci 9:15 Na hranici pekla: Pronásledování křesťanů v Iráku 10:00 Mše svatá s papežem Františkem pro mladé: Vatikán [L] 11:45 ARTBITR – Kulturní magazín (17. díl) 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 V souvislostech (138. díl) 12:40 Zpravodajské souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News [P] 13:25 Muzikanti, hrajte [P] 13:55 Noční univerzita: Eucharistie, smlouva nová a věčná – diskuse 14:45 Tóny v tichu 15:15 Historie sklářství v Karlovcích 15:35 Tam, kde již 10 let naplňují dny životem 16:00 Sekce pro mládež ČBK 16:30 Missio magazin: Duben 2016 17:30 Můj Bůh a Walter: Zlo 17:55 Sedmihlásky (31. díl): Eště sme byli nad Koryčany 18:00 Noeland (32. díl) 18:30 Animované biblické příběhy: Spravedlivý soudce 19:00 BET LECHEM – vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum – český ostrov v římském moři 19:15 Poselství svatých: František z Assisi 19:30 Přejeme si... [P] 20:00 10 let s televizí Noe: Nevážně o hudbě vážně [P] 21:05 V souvislostech (138. díl) 21:25 Skauting je cesta 21:45 Dům ze skla? (9. díl): S publicistou Alešem Palánem 22:50 Polední modlitba Sv. otce Františka 23:00 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (7. díl): Žít v dialogu, Žít s tajemstvím 23:25 Mezi pražci (47. díl): Duben 2016 0:10 Ars Vaticana (9. díl) 0:20 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

„Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé.“ – Žalm 127

Členové **Spolku pro výstavbu kostela sv. Václava v Sazovicích** prosí: Pomozte dokončit rozpracovanou stavbu kostela sv. Václava v Sazovicích na Zlínsku. Obracíme se na vás, dobré známé i neznámé lidi, s prosbou o finanční pomoc. Náš kostel, zasvěcený patronu české země, svatému Václavu, má rozpočet 18 milionů Kč. Chceme ho z velké části zaplatit sami, ale je to obrovská částka, proto naše prosba. Pokud budete chtít zaslat finanční dar, můžete přispět na náš kostel převodem na **účet č. 266116377/0300**. Na požádání zašleme potvrzení pro daňové účely. Více na www.kostel-sazovice.cz.

STAVTE S NÁMI NOVÝ KOSTEL

Odešlete dárcovskou SMS ve tvaru **DMS NOVÝKOSTEL** na číslo **87777**. Cena DMS je 30 Kč, Spolek pro výstavbu kostela sv. Václava v Sazovicích obdrží 28,50 Kč. Můžete přispívat také pravidelně každý měsíc po dobu jednoho roku. Stačí odeslat SMS ve tvaru **DMS ROK NOVÝKOSTEL** na číslo **87777** a každý měsíc Vám bude automaticky odečtena částka 30 Kč. Za rok tedy zaplatíte 360 Kč, tj. 342 Kč na nový kostel. Více na www.darcovskasms.cz. **DĚKUJEME.**

Za dárců a podporovatele tohoto díla je každý měsíc sloužena mše svatá.

S vděčností děkují členové Spolku

Letošní **POUŤ DO MONTICHIARI ZA NOVÁ KNĚŽSKÁ A ŘEHOLNÍ POVOLÁNÍ** se koná **ve dnech 6. – 7. 5. 2016**. Duchovní vedení P. Jaroslav Stríž z Křešic. **Kontakt:** Jarmila Machů, tel. 737 186 039 nebo 577 138 029.

V Loretě Rumburk je k vidění rozsáhlá **VÝSTAVA „KŘÍŽOVÉ CESTY V KRAJINĚ“**. Na dvaceti velkoformátových panelech přináší fotografie a texty o 120 křížových cestách z takřka celého území Čech. Jedná se o přehled vybraných křížových cest z arcidiecéze pražské, českobudějovické, královéhradecké, litoměřické a plzeňské. Výstavu po více než desetiletém dokumentování připravil PhDr. Dalibor Hobl z Kutné Hory, lektor programů pro děti a někdejší etnograf kolínského muzea. Výstavu v ambitu rumburské Lorety je možné si prohlédnout **od 1. 4. do 31. 5. 2016**. Přístupná je **od úterý do soboty, od 10.00 do 17.00 hod.** Vstupné je 50 a 25 Kč. Ve vstupní budově celoročně přístupné Lorety Rumburk se mohou zájemci seznámit také s výstavními panely o křížových cestách Šluknovska.

Informace: Klára Mágrová, GSM +420 724 072 525, loreta.rumburk@seznam.cz. Více na www.loretarumburk.cz a www.veselylidovyrok.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

16. – 23. DUBNA 2016

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 17. 4.		PO 18. 4.		ÚT 19. 4.		ST 20. 4.		ČT 21. 4.		PÁ 22. 4.		SO 23. 4.	
Antifona	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582	1722	1941
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582	1349	1494
Antifony	563	633	1151	1279	1167	1297	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1350	1494
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	813	914
Krátké čtení a zpěv	563	634	567	638	570	641	573	645	577	649	580	652	1350	1495
Antifona k Zach. kantiku	563	634	567	638	570	642	574	645	577	649	580	653	1350	1495
Prosby	564	634	567	638	571	642	574	645	577	649	580	653	1724	1943
Závěrečná modlitba	564	635	568	639	571	642	574	646	1348	1493	581	653	1350	1495
Modlitba během dne:														
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	564	635	568	639	571	643	574	646	578	650	581	654	1726	1945
Závěrečná modlitba	564	635	568	639	571	642	574	646	578	650	581	653	1350	1495
Nešpory:														
SO 16. 4.														
Hymnus	517	581	517	581	517	581	517	581	517	581	517	581	517	581
Antifony	561	632	565	636	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	561	632	565	636	569	640	572	644	575	647	579	651	582	655
Ant. ke kant. P. M.	562	632	566	637	569	640	572	644	576	648	579	651	582	655
Prosby	562	633	566	637	569	641	572	644	576	648	579	652	582	655
Záv. modlitba	564	635	564	635	568	639	571	642	574	646	1348	1493	581	653
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 17. 4. – 4. neděle

velikonoční

1. čt.: Sk 13,14.43–52

Ž 100(99),2.3.5

Odp.: 3c (*Jsme jeho lid a stádece jeho pastvy. Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: Zj 7,9.14b–17

Ev.: Jan 10,27–30

Pondělí 18. 4. – ferie

1. čt.: Sk 11,1–18

Ž 42(41),2–3; 43(42),3.4

Odp.: 42(41),3a (*Má duše žízni po živém Bohu. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 10,1–10

Úterý 19. 4. – ferie

1. čt.: Sk 11,19–26

Ž 87(86),1–3.4–5.6–7

Odp.: Ž 117(116),1a (*Chvalte Hospodina, všechny národy!*)

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 10,22–30

Středa 20. 4. – ferie

1. čt.: Sk 12,24–13.5a

Ž 67(66),2–3.5.6+8

Odp.: 4 (*Ať tě, Bože, velebí národy, ať tě velebí kdekterý národ! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 12,44–50

Čtvrtek 21. 4. – nezávazná památka sv. Anselma

1. čt.: Sk 13,13–25

Ž 89(88),2–3.21–22.25+27

Odp.: 2a (*Navěky chci zpívat o Hospodinových milostech.*)

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 13,16–20

Pátek 22. 4. – ferie

1. čt.: Sk 13,26–33

Ž 2,6–7.8–9.10–11

Odp.: 7b (*Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 14,1–6

Sobota 23. 4. – svátek sv. Vojtěcha

1. čt.: Sk 13,46–49

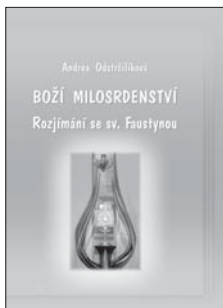
nebo Kol 1,24–29; 2,4–8

Ž 96(95),1–2a.2b–3.7–8a.10

Odp.: srov. 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 10,11–16

**NOVINKA MCM s. r. o. –
KE SVATÉMU ROKU MILOSRDENSTVÍ**

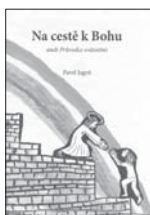

BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ • ROZJÍMÁNÍ SE SV. FAUSTYNOU
Andrea Odstrčilíková • Fotografie archiv sester Kongregace sester Matky Božího milosrdenství v Krakově a Dvoře Králové

Každý světec je světlem pro své okolí. Plně podřízen Boží vůli stává se pokorným nástrojem v ruce Pána. Neklade žádný odpor, proto Bůh skrze takovou duši osvĕcuje svou láskou ostatní. Tak se odevzdává i sestra Faustyna, skrze ni sám Ježíš připomenul milosrdnou Boží lásku k lidem a předal nové formy úcty Božího milosrdenství. Rozjímání uvedená v této knize vznikala průběžně v letech 2005–2015. Oslavují Svátostného Krista a prohlubují úctu k Božimu milosrdenství. Citované texty pocházejí z Písma svatého, z Deníčku sv. Faustyny, z litanií a z Denní modlitby církve.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 190 stran, 169 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ – KATECHETIKA

NA CESTĚ K BOHU ANEB PRŮVODCE SVÁTOSTMI
Sestavil a redigoval P. Pavel Jagoš

Posláním této kapesní příručky není doplňovat katechismus a výuku náboženství. Spíše chce na ně navázat a pomoci intenzivněji žít ze svátostí a s Kristem, v milosti posvěcující. Většinu modliteb z této knižky lze použít ráno či večer, anebo při příležitostné návštěvě kostela. Příručka je určena školní mládeži, kte-

rou má provázet až do dospělosti a k volbě životního stavu. Vyšlo s církevním schválením.

*Jiří Brauner – Kartuziánské nakladatelství Brno
Brož., A6, 144 stran, 85 Kč*

JÁ SE TAKY ZPOVÍDÁM! • PŘÍPRAVA NA SLAVNOST SVÁTOSTI SMÍŘENÍ
Tonino Lasconi • Ilustrace Giusy Capizzi
• Z italského přeložil Mgr. David Žofák •
Odborná konzultace PaedDr. Marie Nedbalová a Mgr. Marie Špačková

Autor v této bohatě ilustrované knize nabízí čtenářům text na celou dobu přípravy na první svatou zpověď. Vede dialog s dětmi, ptá se na jejich zkušenosti, nabízí jim své názory, vysvětluje úryvky z Písma svatého. A to vše tak, aby dobře pochopily pravý význam svátosti smíření a připravovaly se na ni jako na důležité setkání s Ježíšem Kristem. Kniha přináší podněty i pro katechezy a rodiče dětí. Vyšlo s církevním schválením.

Paulínky • Brož., 170x240 mm, 96 stran, 135 Kč

NASLOUCHÁNÍ • KAZÁNÍ A ZAMYŠLENÍ V LITURGICKÉM ROCE C
Pavel Konzbul • Ilustrace Markéta Žižková

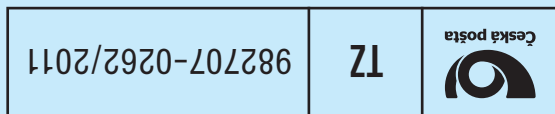

Autoři knih o duchovním životě často hovoří o trojím naslouchání: naslouchání vlastnímu srdci, naslouchání Božím slovu (Bibli) a naslouchání církvi. Všichni známe situaci, kdy jsme při bohoslužbě naslouchali kázání. Co jsme při tom dělali? Počítali lidi v lavicích, listovali v kancionálu, modlili se, aby už kazatel řekl „amen“, anebo opravdu naslouchali? Všechno asi mělo nějaký význam, ale možná jsme přitom zapoměli na jednu věc: kázání předpokládá naslouchání, a to nejen u posluchačů, ale i u kazatele.

Cesta • Brož., 116x160 mm, 120 stran, 98 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzertní týdeník Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bůdy v oblasti víry a mraví. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky týdeníku: periodika@maticecm.cz, tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz, tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se dopouští církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.